

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 152

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 3 martie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 727 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1391—1398 din Codul civil din 1864	2–4
Decizia nr. 728 din 16 decembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari	4–6
Decizia nr. 6 din 15 ianuarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și a celor ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin	6–8
Decizia nr. 12 din 15 ianuarie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică	9–12
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
287. — Decizie privind retragerea autorizației de funcționare și radierea Societății SIGMA Broker de Asigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare	13
288. — Decizie privind retragerea autorizației de funcționare și radierea Societății ONEST ASIG Broker de Asigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare	14
289. — Decizie privind retragerea autorizației de funcționare și radierea Societății PRIMA Broker de Asigurare-Reasigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare	15
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONȚENCIOS ADMINISTRATIV	
Sentința civilă nr. 3.277 din 16 mai 2012 a Curții de Apel București (Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal)	16–32

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 727**

din 16 decembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1391—1398
din Codul civil din 1864**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1391—1398 din Codul civil din 1864, excepție ridicată de Vasile Marican și Ioana Marican în Dosarul nr. 37.016/4/2012 al Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 173D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției Vasile Marican, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă că partea Societatea Comercială „Suport Colect” — S.R.L. din București a transmis prin poștă electronică o cerere de amânare a cauzei și solicitarea de a i se comunica concluziile formulate de autorii excepției.

4. Autorul prezent și reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare.

5. Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare în temeiul art. 222 din Codul de procedură civilă.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului prezent, care arată, în esență că în temeiul textelor de lege criticate, a fost cesionată creanța de la bancă la o societate comercială. Ca urmare a cesiunii, autorii nu mai beneficiază de normele de protecție a consumatorilor, fiind lipsiți de drepturile de care au beneficiat la contractarea creditului. În sprijinul celor afirmate depune concluzii scrise la dosar.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, arătând că, urmare a cesiunii de creanță, se cedează atât creanța, cât și accesoriile sale, iar cedentul are obligația de notificare a debitorului cedat. Nu poate fi reținută încălcarea dreptului la informare, deoarece acesta are un alt conținut decât cel invocat de autorul excepției, și anume dreptul la informațiile de interes public. Nu sunt încălcate nici dreptul de acces la justiție sau dreptul la apărare, deoarece debitorul poate opune cesionarului toate apărările pe care le putea opune cedentului.

8. Având cuvântul în replică, autorul prezent arată că, deși teoretic beneficiază de drepturile anterior menționate, în practică situația este diferită, textele de lege criticate fiind neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 37.016/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1391—1398 din Codul civil din 1864**. Excepția a fost invocată de reclamantul Vasile Marican și Ioana Marican într-o cauză având ca obiect constatarea existenței clauzelor abuzive dintr-un contract de credit bancar, precum și din condițiile generale ale băncii, obligarea băncii la eliminarea din contract a clauzelor abuzive, precum și anularea contractului de cesiune de creanță încheiat între bancă, în calitate de cedent, și o societate comercială, în calitate de cesionar al creanței.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că, prin cesionare, se încalcă dreptul la informație, dreptul la opinie, dreptul la integritate, egalitatea în drepturi, dreptul de acces la justiție, prevăzute de Constituție, de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, de alte tratate și legi. Ca parte în contractul de credit, debitorul cedat nu este înștiințat despre cesiune, despre conținutul contractului de cesiune, încălcându-se astfel dreptul de a se exprima liber și de a se opune. Dreptul la echitate în fața instanței este pus sub semnul întrebării, în jurisprudență se dă dreptate cedentului și cesionarului, încălcându-se principiile constituționale invocate. Cesionarii sunt societăți comerciale care nu oferă aceleași facilități ca și băncile cedente, respectiv eşalonarea plăților. Ca efect al cesiunii, creanța cedentului asupra debitorului cedat se transferă către cesionar, cesionarul devine creditor în locul cedentului, preluându-i toate drepturile, debitorul cedat devine terț în raport cu cesionarul, fără să-și dea consimțământul, ceea ce este neconstituțional.

11. **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, cesiunea de creanță este o convenție prin care creditorul cedent transmite cesionarului o creanță a sa împotriva altei persoane. Contractul de cesiune de creanță are caracter consensual. Deși cesiunea de creanță intervine fără a se cere consimțământul debitorului cedat, aceasta nu poate dăuna debitorului care poate opune cesionarului toate excepțiile pe care le putea opune și cedentului: nulitățile, rezilierea, prescripția, sau autoritatea de lucru judecat. Textele de lege criticate conțin dispoziții clare în

ceea ce privește contractul de cesiune, care nu sunt de natură să aducă atingere prevederilor constituționale și convenționale invocate de autorii excepției. Totodată, acestea se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare și fără ca exercițiul drepturilor sau libertăților fundamentale să fie restrâns în vreun fel. Faptul că autorii excepției sunt nemulțumiți de modul în care prevederile legale criticate au fost interpretate și aplicate în practică nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci una de interpretare și aplicare a legii, care excedează competenței Curții Constituționale.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului prezent al excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 1391—1398 din Codul civil din 1864, care, la data intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, respectiv 1 octombrie 2011, au fost abrogate prin art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil. În temeiul textelor de lege criticate s-a încheiat contractul de cesiune de creanță între bancă, în calitate de cedent, și o societate comercială, în calitate de cesionar al creanței, contract a cărui anulare este cerută de autorii excepției în calitate de debitori cedați. Textele de lege criticate își produc efecte juridice în cauza dedusă judecării, constituind temeiul juridic al actului atacat, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să examineze excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1391—1398 din Codul civil din 1864 ce reglementează cesiunea de creanță.

17. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 129 privind folosirea căilor de atac, precum și celor ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 47 referitor la dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată, referitor la cesiunea de creanță, că aceasta reprezintă o convenție prin care un creditor, denumit cedent, transmite creanța sa unei alte persoane, denumite cesionar. Cu anumite excepții, prevăzute expres de lege, orice creanță poate forma obiectul unei cesiuni. Pentru validitatea cesiunii de creanță nu este necesar consimțământul debitorului cedat, el fiind terț față

de convenția dintre cedent și cesionar. Pentru ca cesiunea să fie opozabilă terților — inclusiv debitorului cedat, este necesară notificarea ori acceptarea cesiunii de către debitorul cedat (art. 1393 din Codul civil din 1864). Prin notificarea făcută de cedent sau cesionar debitorului cedat i se face cunoscut acestuia faptul schimbării creditorului. Acceptarea din partea debitorului cedat are semnificația faptului că acesta a luat cunoștință despre cesiune, adică despre schimbarea creditorului său inițial, iar acceptarea trebuie să fie făcută în formă autentică, spre a fi opozabilă tuturor categoriilor de terți.

19. Curtea observă, referitor la critica autorilor excepției, că aceasta privește, în esență, faptul că în calitate de debitori cedați nu au posibilitatea de a-și exprima acordul cu privire la cesiunea de creanță, că nu li se aduce la cunoștință contractul de cesiune, încălcându-se astfel drepturile lor constituționale la informație, la opinie, la integritate, precum și principiul egalității în drepturi, dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție. Din analiza acestei critici, Curtea constată că autorii excepției critică modul de reglementare a unui contract consensual — cesiunea de creanță, considerând că prin acesta le sunt încălcate anumite drepturi constituționale, al căror conținut, astfel cum este reglementat de Legea fundamentală și conturat în jurisprudența Curții, nu are legătură cu înțelesul pe care autorii li-l atribuie. Astfel, dreptul la informație, reglementat de art. 31 din Constituție, consacră dreptul persoanei de a avea acces neîngrădit la orice informație de interes public, și obligația corelativă a autorităților publice, potrivit competențelor ce le revin, de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal (a se vedea în acest sens Decizia nr. 158 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 11 mai 2004). Din această perspectivă, dreptul debitorilor cedați de a fi informați cu privire la cesiunea creanței are un conținut diferit de acela al dreptului la informație garantat de art. 31 din Legea fundamentală.

20. Curtea constată, din examinarea textelor de lege supuse controlului, că acestea nu reglementează cu privire la interzicerea introducerii unei acțiuni în justiție de către debitorii cedați. Astfel, însăși cauza în care excepția a fost invocată are ca obiect, printre altele, și constatarea nulității contractului de cesiune de creanță, cesiune care, potrivit art. 1393 din Codul civil din 1864, a fost notificată debitorilor. Din această perspectivă, nu poate fi primită susținerea privind încălcarea accesului liber la justiție, dreptului la un proces echitabil sau dreptului la folosirea căilor de atac.

21. Cât privește încălcarea art. 16 referitor la principiul egalității din Legea fundamentală, Curtea constată că motivarea autorilor se referă la faptul că, în practică, au câștig de cauză cedentul și cesionarul, iar nu debitorul cedat. Acestea sunt însă aspecte ce excedează controlului exercitat de Curtea Constituțională. De asemenea, art. 53 și art. 129 din Constituție nu au incidență în cauză.

22. În final, Curtea observă că, în realitate, critica autorilor privește posibilitatea ca cesionarul să preia creanța fără a prelua însă obligațiile pe care cedentul și le-a asumat inițial, obligații impuse de actele normative ce reglementează în domeniul protecției consumatorului. Această critică nu poate face însă obiectul controlului exercitat de Curtea Constituțională, instanțele de judecată investite cu soluționarea fondului litigiului având competența de a analiza existența unei eventuale încălcări a drepturilor autorilor — în calitate de consumatori.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Marican și Ioana Marican în Dosarul nr. 37.016/4/2012 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 1391—1398 din Codul civil din 1864 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 728

din 16 decembrie 2014

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Legea nr. 230/2007
privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, excepție ridicată de Margareta Tyurbe în Dosarul nr. 8.936/271/2013 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 175D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții în materie, respectiv considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 393 din 19 martie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 8.936/271/2013, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari**. Excepția a fost invocată de Margareta Tyurbe într-o cauză având ca obiect acțiunea prin care s-a solicitat anularea unor încheieri emise de către Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Bihor în anul 2013, ca fiind nelegale și netemeinice, precum și radierea intabulării dreptului de ipotecă legală asupra apartamentului autorului.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată că textul de lege criticat aduce atingere dreptului de proprietate, deoarece, ca urmare a unor datorii reprezentând cheltuieli de întreținere, se înscrie în cartea funciară un drept de ipotecă asupra bunului. Prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la un proces echitabil impun și respectarea principiului egalității părților în procesul civil și interzic, de principiu, intervenția legiuitorului pe parcursul unui litigiu. Intervenția legiuitorului creează un obstacol în dreptul de acces efectiv la o instanță pentru una dintre părțile unui litigiu. Art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale garantează dreptul la respectarea bunurilor, drept care trebuie să fie prevăzut de lege, care trebuie să cuprindă norme accesibile, clare și previzibile.

6. **Judecătoria Oradea — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 393 din 19 martie 2009.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile Legii nr. 230/2007 sunt constituționale. În acest sens invocă considerentele ce stau la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 393 din 19 martie 2009. Totodată, instituirea unui privilegiu imobiliar și mobilier în favoarea asociației de proprietari nu este contrară principiului nediscriminării atât timp cât se asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea acestuia. Legiuitorul este îndreptățit să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate, limite ce sunt justificate prin necesitatea asigurării posibilității efective de administrare, folosire, întreținere și exploatare a imobilului în interesul tuturor proprietarilor. Prevederile art. 41 alin. (2) și art. 53 din Constituție nu au incidență în cauză.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 23 iulie 2007, care au următorul conținut: „(1) *Asociația de proprietari are un privilegiu imobiliar cu rang prioritar asupra apartamentelor și altor spații proprietăți individuale ale proprietarilor din condominiu, precum și un privilegiu asupra tuturor bunurilor mobile ale acestora, pentru sumele datorate cu titlu de cotă de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari, după cheltuielile de judecată datorate tuturor creditorilor în interesul cărora au fost făcute.*

(2) *Privilegiul se înscrie în registrul de publicitate imobiliară al judecătorei, la cererea președintelui asociației de proprietari, pe baza extraselor de pe ultima listă lunară de plată a cotelor de contribuție din care rezultă suma datorată cu titlu de restanță. Privilegiul se radiază la cererea președintelui asociației de proprietari sau a proprietarului, pe baza chitanței ori a altui înscris prin care asociația confirmă plata sumei datorate.*

(3) *Operațiunile de publicitate imobiliară privitoare la privilegiul prevăzut la alin. (1) și (2) sunt scutite de taxă de timbru.*”

12. Potrivit art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 289/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, „De la data intrării în vigoare a Codului civil,

privilegiile speciale imobiliare prevăzute în legi speciale devin ipoteci legale și vor fi supuse regimului prevăzut de Codul civil pentru ipoteci legale.”

13. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 44 alin. (2) referitor la ocrotirea în mod egal a dreptului de proprietate privată, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și celor ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea constată că instituirea, prin dispozițiile art. 51 din Legea nr. 230/2007, a unui privilegiu imobiliar [care, după intrarea în vigoare a Codului civil a fost transformat în ipotecă legală, potrivit art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011], reprezintă un mijloc juridic de garantare a creanțelor asociației de proprietari, creanțe izvorâte din sumele datorate cu titlu de cotă de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari. Textul de lege criticat nu aduce atingere vreuneia dintre prevederile din Legea fundamentală și din celelalte documente internaționale invocate de autorul excepției, întrucât nu face altceva decât să confere asociației o poziție de prioritate față de ceilalți creditori în ceea ce privește satisfacerea creanței sale (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 393 din 19 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009).

15. Distinct de cele reținute prin decizia menționată, Curtea observă că ipoteca legală, care, potrivit art. 2.343 din Codul civil, este un drept real asupra bunurilor mobile sau imobile afectate executării unei obligații, subzistă cât timp există obligația pe care o garantează. Ipoteca este supusă publicității imobiliare, iar potrivit art. 2.346 din Codul civil, ipoteca nu este opozabilă terților decât din ziua înscrierii sale în registrele de publicitate, dacă prin lege nu se prevede astfel. Este astfel evident scopul urmărit de legiuitor în ceea ce privește reglementarea prin textul de lege criticat (cu modificarea adusă prin art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011) a unei ipoteci legale asupra bunurilor debitorului respectiv asigurarea poziției de prioritate a creditorului — asociația de proprietari — cât și protejarea intereselor celorlalți creditori, precum și a terților interesați.

16. Referitor la susținerea potrivit căreia prin textul de lege criticat se aduce atingere art. 44 alin. (2) referitor la dreptului de proprietate al debitorului, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită. Debitorul poate exercita în continuare atributele dreptului de proprietate, respectiv posesia, folosința și dispoziția. În acest sens, art. 2.345 din Codul civil prevede că „dreptul de ipotecă se menține asupra bunurilor grevate în orice mână ar trece”.

17. Curtea observă că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea principiului egalității, principiilor ce interzic discriminarea, încălcarea dreptului la un proces echitabil sau egalității armelor, prin intervenția Statului într-un litigiu aflat pe rolul instanței. Astfel, modificarea art. 51 din Legea nr. 230/2007 prin art. 78 alin. (3) din Legea nr. 71/2011, în sensul schimbării privilegiului în ipotecă legală, după intrarea în vigoare a Codului civil, a avut loc înaintea introducerii acțiunii în fața

instanței. Atât privilegiul, cât și ipoteca legală reprezintă mijloace de garantare a creanțelor asociației de proprietari, astfel încât recalificarea naturii juridice a privilegiului nu a adus o modificare care să afecteze drepturile debitorului anterior menționate.

18. În final, Curtea constată că nu poate fi primită nici critica privind atingerea adusă prevederilor art. 20 și art. 53 din Legea fundamentală, de vreme ce nu a fost reținută încălcarea drepturilor constituționale sau din actele internaționale invocate.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Margareta Tyurbe în Dosarul nr. 8.936/271/2013 al Judecătoria Oradea — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 51 din Legea nr. 230/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea asociațiilor de proprietari sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Oradea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 6

din 15 ianuarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și a celor ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Daniel Arcer.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și a celor ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de C.L.A. — Centrul de Librării Agata — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 27.760/193/2013 al Judecătoria Botoșani — Secția civilă. Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 847D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că autorul excepției a depus la dosar note scrise prin care reiterează motivele de neconstituționalitate invocate în fața instanței de judecată, sens în care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că, pe de o parte, prevederile de lege criticate reprezintă norme speciale, derogatorii de la normele referitoare la executarea silită, cuprinse în Codul de procedură civilă, iar, pe de altă parte, exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe legale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 3 iulie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 27.760/193/2013, **Judecătoria Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și a celor ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de C.L.A. — Centrul de Librării Agata — S.R.L. din Botoșani într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin Legii fundamentale, din perspectiva termenului în care se poate formula contestația la executare, a posibilității sau a imposibilității invocării motivelor de fapt în cadrul contestației la executare, precum și a tipului de creanță supus executării silite. Astfel, „arată că prevederile art. 62 din Legea nr. 58/1934 contravin accesului liber la justiție, întrucât introduc o cale de atac specială, denumită, ca urmare a modificărilor din 2012, contestație la executare, care poate fi formulată în termen de 5 zile de la primirea somației prin care creditorul solicită executarea cambiei investite cu formulă executorie”. Or, în opinia autorului excepției, „în condițiile în care Codul de procedură civilă, dreptul comun în materia executării silite, prevede procedura contestației la executare împotriva oricărui act de executare, inclusiv împotriva somației de plată, procedură care poate fi declanșată în termen de 15 zile de la data la care debitorul a luat cunoștință despre executare, existența unei proceduri speciale, paralele, este de natură a crea confuzii și o practică neunitară în jurisdicția instanțelor, dar mai ales o gravă vătămare a drepturilor.”

7. În aceste condiții, apreciază că „reglementarea procedurii speciale din Legea nr. 58/1934 este neconstituțională, întrucât restrânge accesul la justiție prin instituirea unui termen mai redus decât reglementarea de drept comun în care partea interesată poate ataca titlul executoriu, dar, mai ales, prin imposibilitatea dezbaterii fondului în cazul în care biletele la ordin sunt emise nu independent, ci în cadrul executării unui contract.” Arată, astfel, că „prin instituirea unui termen special de 5 zile în cadrul contestației la executare, prevăzut de art. 62 din legea specială, sunt încălcate drepturile fundamentale prevăzute de Constituție, în condițiile în care, atunci când sunt invocate și motive de fond, termenul prevăzut este de 15 zile (potrivit dreptului comun), un termen care să-i asigure petentului timpul necesar pentru formularea unei apărări corespunzătoare într-o contestație la executare împotriva unui titlu care nu are la bază o creanță certă, lichidă și exigibilă.”

8. Un alt aspect invocat de autorul excepției este faptul că obiectul unei executări silite îl poate constitui doar o creanță certă, lichidă și exigibilă, sens în care învederează faptul că, în speță, nu este vorba despre o astfel de creanță. Astfel, arată că „fie biletele la ordin, fie cambiile, așa cum sunt utilizate în actualul context financiar și economic”, raportat chiar la situația din speță, „nu au la bază, de fiecare dată o tranzacție reală, ci doar una viitoare, incertă ca realizare. În aceste condiții, apreciază că nu se poate vorbi despre faptul că biletul la ordin are la bază o creanță certă și, prin urmare, aplicarea prevederilor art. 62—63 din Legea nr. 58/1934 este neconstituțională.

9. Concluzionând, autorul excepției susține că, prin termenele instituite, intenția legiuitorului a fost aceea ca, atunci când creanța este certă, lichidă și exigibilă, contestația la executare să se facă într-un termen scurt, fără dezbaterile fondului, iar atunci când o creanță nu îndeplinește cerințele menționate mai sus, contestația la executare să se facă într-un termen mai lung și cu posibilitatea invocării motivelor de fapt, ca o garanție a drepturilor fundamentale.

10. **Judecătoria Botoșani — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, invocă Decizia nr. 1.389 din 16 decembrie 2008, prin care Curtea Constituțională a statuat că obligația exercitării drepturilor procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege apare ca fiind expresia dreptului persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, iar instituirea unor termene procesuale servește unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.

11. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1) și (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1997, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și cele ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, publicată în Monitorul Oficial nr. 100 din 1 mai 1934, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate prevăd următoarele:

— Art. 62: „În termen de 5 zile de la comunicarea somațiunii, debitorul poate face contestație la executare. [...]”

Instanța va putea suspenda executarea numai în cazul în care contestatorul nu recunoaște semnătura, înscriindu-se în fals, sau nu recunoaște procura.

În caz de suspendare a executării, creditorul va putea obține măsuri de asigurare.”;

— Art. 63: „În procesele cambiale pornite, fie pe cale de acțiune, fie pe cale de opoziție la somația de executare, debitorul nu va putea opune posesorului decât excepțiunile de nulitatea titlului, potrivit dispozițiilor art. 2, precum și cele care nu sunt oprite de art. 19.

Excepțiunile personale vor trebui să fie grabnică soluțiune și întotdeauna întemeiate pe o probă scrisă.

Excepțiunile cambiale trebuiesc propuse la primul termen de înfățișare.

Prin primul termen de înfățișare se înțelege primul termen la prima instanță, când procedura fiind îndeplinită, părțile pot pune concluzii în fond chiar dacă pârâtul sau oponentul nu se prezintă.”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi legale contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 124 alin. (2) care prevăd că „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin art. 16 al titlului IV, intitulat „Modificarea și completarea unor legi speciale” din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de

procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, în cuprinsul art. 62 din Legea nr. 58/1934, legiuitorul a înlocuit sintagma inițială de *opozitie la executare* cu cea de *contestație la executare*. Având în vedere caracterul formalist al dreptului cambial, Curtea constată că prevederile art. 62 din Legea nr. 58/1934 reprezintă norma specială, acestea aplicându-se cu prioritate față de dreptul comun, astfel încât, în materia dreptului cambial, opoziția/contestația la executare se va judeca după procedura prevăzută de legea specială.

17. Curtea constată că prevederile art. 62 din Legea nr. 58/1934 au mai făcut obiectul controlului instanței de contencios constituțional, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la aceleași norme din Constituție. În acest sens, sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.389 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 76 din 10 februarie 2009, Decizia nr. 759 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 21 iulie 2010, Decizia nr. 420 din 7 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 25 mai 2011, și Decizia nr. 837 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 decembrie 2012.

18. Prin aceste decizii, Curtea a reținut că „prevederile art. 62 din Legea nr. 58/1934 reglementează opoziția împotriva somației de plată a titlului executoriu constituit de cambie, cale de atac care se declară în termen de 5 zile de la comunicarea somației. Textul de lege criticat reprezintă o normă specială, ce derogă de la prevederile referitoare la executarea silită cuprinse în Codul de procedură civilă, sub aspectul termenului în care poate fi introdusă calea de atac împotriva actului de executare. Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege.” În consecință, Curtea a constatat că prin art. 62 din Legea nr. 58/1934, referitoare la termenul în care debitorul poate face (opozitie) contestație la executare, „legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite. În aceste

condiții, părților interesate nu li se încalcă accesul liber la justiție, atâta vreme cât pot sesiza instanțele judecătorești, în termenul legal, cu calea de atac împotriva actului de executare a cambiei. Astfel, obligația exercitării drepturilor procesuale în cadrul termenelor stabilite de lege apare ca fiind expresia dreptului persoanei la judecarea procesului său în mod echitabil și într-un termen rezonabil, potrivit prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instituirea unor termene procesuale servind unei mai bune administrări a justiției, precum și necesității aplicării și respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale părților.”

19. Curtea a apreciat că „specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacarea opoziției la executare, care reprezintă o cale de atac împotriva somațiunii de executare adresate debitorului, împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nerelevând niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție.”

20. Cât privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 63 din Legea nr. 58/1934, Curtea constată că, pentru aceleași considerente mai sus arătate, acestea nu contravin normelor din Legea fundamentală invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

21. În fine, față de susținerile autorului excepției de neconstituționalitate potrivit cărora „existența unei proceduri speciale, paralele”, și anume procedura specială prevăzută de Legea nr. 58/1934, respectiv procedura generală a contestației la executare reglementată de Codul de procedură civilă, este de natură a crea „o practică neunitară” a instanțelor judecătorești, Curtea apreciază că acestea sunt aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanțele de judecată, competente în mod exclusiv să stabilească normele de drept aplicabile cauzei deduse judecării.

22. De asemenea, în ceea ce privește critica referitoare la caracterul creanței ce face obiectul executării silite, Curtea consideră că o asemenea problematică nu reprezintă o problemă de constituționalitate, revenind instanței investite cu soluționarea cauzei competența de a aprecia asupra caracterului cert sau incert al creanței.

23. Pentru argumentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de C.L.A. — Centrul de Librării Agata S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 27760/193/2013 al Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și constată că prevederile art. 62 alin. 1, 4 și 5, precum și cele ale art. 63 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Botoșani — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 15 ianuarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 15 ianuarie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, excepție ridicată de Romulus Vasile, Lucian Vasile și Cătălin Vasile în Dosarul nr. 14.695/3/2008/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 161D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 decembrie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a apărătorului autorilor excepției și a autorului Romulus Vasile și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, precum și art. 56 alin. (2) teza a doua din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012, a amânat pronunțarea pentru data de 15 ianuarie 2015, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 13 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 14.695/3/2008/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică**. Excepția a fost invocată de recurenții-reclamanți Romulus Vasile, Lucian Vasile și Cătălin Vasile într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva

deciziei prin care s-au admis apelurile declarate împotriva sentinței prin care s-a soluționat acțiunea civilă având ca obiect anularea parțială a Hotărârii Companiei Naționale de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România S.A. — C.N.A.D.N.R. — de stabilire a despăgubirilor nr. 21 din 25 februarie 2008, sub aspectul cuantumului acestora, și obligarea statului român, prin C.N.A.D.N.R., la plata sumelor reprezentând valoarea de circulație a imobilului proprietate a autorilor excepției. Apelurile declarate de părți au fost admise, iar sentința schimbată în parte, în sensul diminuării despăgubirilor acordate autorilor.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 cuprinde o normă de trimitere la procedura reglementată prin art. 21—27 din Legea nr. 33/1994. Potrivit prevederilor Legii nr. 198/2004, exproprierea propriu-zisă, adică transferul dreptului de proprietate din patrimoniul expropriatului în cel al expropriatorului, este întotdeauna precedată de efectuarea unui raport de evaluare, în vederea stabilirii cuantumului just al despăgubirilor ce se cuvin expropriatului, ceea ce este în acord cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală. Or, art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, prin trimitere la procedura instituită de art. 21—27 din Legea nr. 33/1994, fără să fie interpretat în sensul respectării prevederilor privind obligativitatea întocmirii raportului de evaluare prealabil exproprierii, încalcă textul constituțional anterior invocat, supunând riscului arbitrariului un drept fundamental al omului — dreptul de proprietate privată. Coroborarea art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 cu prevederile referitoare la obligativitatea întocmirii raportului de evaluare prealabil exproprierii din Legea nr. 198/2004 este indispensabilă în vederea respectării principiilor procedurii exproprierii: utilitatea publică și caracterul just și prealabil al despăgubirii, principii care au la bază însăși textul art. 44 alin. (3) din Constituție.

5. Pe de altă parte, greșita interpretare a art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, doar prin trimiterea la dispozițiile art. 21—27 din Legea nr. 33/1994, fără a avea în vedere întregul mecanism de ofertare realizat de expropriator și de refuz sau acceptare a acestei oferte, este de natură să genereze o situație injustă, în sensul admitterii posibilității aprecierii despăgubirilor în funcție de valoarea imobilului la o dată aleatorie față de momentul la care a avut loc transferul dreptului de proprietate în condițiile în care expropriatul a fost deposedat de bun încă de la finalizarea procedurii de expropriere. Se ajunge astfel ca pentru proprietăți identice vecine, în funcție de momentul efectuării expertizei, de durata procesului și de exercitarea căilor de atac, să existe valori care nu au legătură cu valoarea bunului la data transferului dreptului de proprietate. Caracterul just al despăgubirii nu mai există în aceste condiții.

6. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, soluționarea acesteia este

impusă de interpretarea greșită pe care instanțele de judecată o fac în practică, interpretare care afectează dreptul de proprietate privată. Astfel, expropriatorul va beneficia de dreptul de proprietate asupra bunului începând cu momentul transferului dreptului de proprietate, potrivit art. 15 din Legea nr. 198/2004, în timp ce expropriatul, în ipoteza acordării unor despăgubiri cu al căror quantum nu este de acord și a contestării cuantumului acestora, va trebui să suporte riscul fluctuației valorii imobilului, raportat la momentul întocmirii raportului de expertiză în cursul procesului. Aceasta aduce atingere art. 44 alin. (3) din Constituție, despăgubirea trebuind să fie prealabilă transferului dreptului de proprietate către expropriator.

7. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, Legea nr. 33/1994 stabilește un criteriu ce trebuie avut în vedere de comisia de experți ce este desemnată în cauză, criteriu potrivit căruia evaluarea imobilului supus exproprierii se face în raport cu prețurile de tranzacționare ale unor imobile similare la data efectuării raportului de expertiză, adică de la o dată cât mai apropiată de momentul pronunțării hotărârii prin care se stabilește cuantumul despăgubirii. În sistemul acestui act normativ legiuitorul a legat cele două momente — al transferului dreptului de proprietate din proprietatea privată a expropriatului în proprietatea publică a statului și cel al plății despăgubirii efective — de momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești pronunțate în cauza având ca obiect expropriere, cu respectarea imperativului constituțional consacrat de art. 44 alin. (3) din Constituție.

8. În ceea ce privește art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, acesta a fost modificat prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, într-o primă etapă, și prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, într-o a doua etapă, iar, în final, Legea nr. 198/2004 a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local. Acest act normativ continuă însă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, constituind unul dintre temeiurile legale ale desfășurării procedurii de expropriere a imobilului aflat în proprietatea reclamantilor. Calculul despăgubirilor în cauză se face potrivit art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, sintagma „data întocmirii raportului de expertiză” presupunând raportarea la data efectuării expertizei în cursul judecătii, iar nu la data exproprierii, cu atât mai mult cu cât legiuitorul folosește o terminologie diferită pentru conturarea celor două etape, respectiv „raport de expertiză” pentru etapa jurisdicțională și „raport de evaluare” pentru faza administrativă, fără a o avea pe aceasta din urmă ca reper al momentului de calculare a despăgubirilor.

9. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 din Legea nr. 198/2004 sunt indicate, ca jurisprudență, deciziile Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.648 din 15 decembrie 2009, nr. 996 din 8 iulie 2010 și nr. 984 din 22 noiembrie 2012, iar referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 sunt invocate deciziile nr. 1.695 din 17 decembrie 2009, nr. 996 din 8 iulie 2010, nr. 29 din 19 ianuarie 2012, nr. 316 din 29 martie 2012, nr. 388 din 26 aprilie 2012 și, în special, considerentele care au stat la baza Deciziei nr. 395 din 1 octombrie 2013.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens considerentele de principiu care au stat la baza deciziilor Curții Constituționale nr. 996 din 8 iulie 2010, nr. 29 din 19 ianuarie 2012, nr. 316 din 29 martie 2012, nr. 388 din 26 aprilie 2012 și nr. 617 din 12 iunie 2012.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile apărătorului autorului excepției, ale autorului prezent și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorii excepției în fața instanței care a sesizat Curtea, îl constituie prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică. Curtea, observând data introducerii cererii de chemare în judecată, respectiv 17 aprilie 2008, precum și concluziile formulate de autorii excepției, constată că obiectul acesteia îl constituie, în realitate, prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 31 octombrie 2008, raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 2 iunie 1994 și republicată, ulterior, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011.

15. Curtea constată că Legea nr. 198/2004 a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010, însă prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008, continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, constituind temeiul cererii de chemare în judecată, astfel încât, potrivit Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să examineze excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004.

16. Prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 și art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 au următorul conținut:

— Art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004: „[...] *Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii.[...].*”;

— Art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994: *„La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.”*

17. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) potrivit căruia *„Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreptă și prealabilă despăgubire.”* Totodată, acestea contravin și art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că reglementarea-cadru în materia exproprierii o constituie Legea nr. 33/1994. Din coroborarea art. 1, art. 2, art. 12 și art. 28 din Legea nr. 33/1994 rezultă că exproprieria este un mod de transfer al dreptului de proprietate asupra imobilelor aflate în proprietatea persoanelor fizice, juridice, precum și a unităților administrativ-teritoriale în proprietatea publică a statului, județului, municipiului, orașelor și comunelor, după caz, în condițiile existenței unei cauze de utilitate publică, după o dreptă și prealabilă despăgubire. Procedural, exproprieria parcurge două etape: administrativă și judiciară, ambele obligatorii. În etapa judiciară, dacă părțile se învoiesc asupra exproprierii și asupra despăgubirii, instanța va lua act de învoială și va pronunța o hotărâre definitivă (art. 24); dacă părțile nu se învoiesc asupra despăgubirii, instanța va stabili cuantumul despăgubirilor pe baza expertizei administrate în cauză și va pronunța hotărârea judecătorească [art. 23 alin. (2) și art. 24 alin. (2)]. Transferul dreptului de proprietate în patrimoniul expropriatorului se produce de îndată ce obligațiile impuse acestuia prin hotărâre judecătorească au fost îndeplinite (art. 28).

19. Curtea reține că, în urma parcurgerii procedurii menționate, despăgubirile acordate sunt stabilite în raport cu valoarea imobilului de la momentul realizării transferului dreptului de proprietate. În acest sens, Curtea a reținut, cu valoare de principiu, examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 prin raportare la dispozițiile art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală, că *„despăgubirea acordată pentru exproprieria imobilului trebuie să reflecte valoarea de piață a acestuia la data întocmirii raportului de expertiză, nu o valoare anterioară, ci una contemporană realizării efective a exproprierii, tocmai pentru a asigura o reparație completă și integrală pentru cel expropriat”* (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 685 din 7 noiembrie 2013).

20. Distinct de cele reglementate prin Legea nr. 33/1994 — lege generală — în materia exproprierii pentru lucrări de construcție de autostrăzi și drumuri naționale legiuitorul a adoptat o reglementare specială, respectiv Legea nr. 198/2004, care cuprinde prevederi derogatorii în privința momentului transferului dreptului de proprietate fără ca derogările astfel reglementate să fie însoțite de o măsură similară în privința stabilirii despăgubirii, cuantumului acestora fiind determinat prin aplicarea *tale quale* a dispozițiilor legii generale.

21. Astfel, Curtea observă că, potrivit Legii nr. 198/2004, în forma incidentă în cauză, procedura de exproprierie parcurge în mod obligatoriu doar o etapă administrativă la sfârșitul căreia expropriatorul efectuează, prin transfer bancar sau numerar, plata despăgubirilor către titularii drepturilor reale asupra imobilelor expropriate sau consemnarea acestora (art. 8).

Transferul imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică a statului și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru exproprierie sau, după caz, la data consemnării acestora (art. 15). Doar în cazul în care expropriatul este nemulțumit de cuantumul despăgubirii procedura parcurge și o etapă judiciară întrucât acesta se poate adresa instanței judecătorești, ulterior transferului dreptului de proprietate (art. 9 teza întâi), iar acțiunea sa va fi soluționată potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 respectiv, sub aspectul incident în cauză, despăgubirile fiind stabilite prin raportare la valoarea imobilului de la data întocmirii raportului de expertiză, dată ulterioară momentului realizării transferului dreptului de proprietate.

22. Curtea observă că art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004, criticat în prezenta cauză, a suferit modificări mai întâi prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008 și, ulterior, prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 5 ianuarie 2009. Curtea Constituțională constată că art. 9 din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008, prevedea în mod expres că la calculul cuantumului despăgubirii experții și instanța de judecată se vor raporta la momentul transferului dreptului de proprietate; ulterior, prin dispozițiile art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008 s-a revenit la soluția legislativă criticată în prezenta cauză. Art. 9 din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008, a fost în vigoare în perioada 3 noiembrie 2008 — 4 ianuarie 2009 și a făcut obiectul controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție. Prin Decizia nr. 984 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2013, Curtea a stabilit că *„legiuitorul a prevăzut expres, potrivit dispozițiilor tezei a doua din textul de lege criticat, ca modul de calcul al despăgubirii să se raporteze la momentul transferului dreptului de proprietate, astfel încât expropriatul să nu suporte riscul deprecierei valorii imobilului între momentul transferului dreptului de proprietate și momentul efectuării expertizei, în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) referitor la exproprierie.”*

23. Curtea observă că, astfel cum a reținut în paragrafele anterioare, legea specială, respectiv Legea nr. 198/2004, cuprinde o dispoziție derogatorie față de cea generală — Legea nr. 33/1994 — în materia exproprierii pentru lucrări de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în privința momentului realizării transferului de proprietate. Astfel, spre deosebire de legea generală — Legea nr. 33/1994 — unde transferul dreptului de proprietate se realizează la momentul plății despăgubirii impuse prin hotărârea judecătorească de exproprierie, cu consecința stabilirii cuantumului despăgubirii prin raportare la un moment temporal cât mai apropiat de realizarea transferului, legea specială — Legea nr. 198/2004 — prevede că transferul dreptului de proprietate operează fie la momentul plății despăgubirii stabilite pe cale administrativă, ceea ce echivalează cu recunoașterea faptului că stabilirea cuantumului acestei despăgubiri se raportează la momentul transferului dreptului, fie la momentul consemnării despăgubirii menționate, ipoteză în care stabilirea cuantumului despăgubirii pe cale judiciară nu se mai raportează la momentul transferului dreptului, ci la un moment ulterior, respectiv cel al pronunțării hotărârii judecătorești prin care se stabilește întinderea despăgubirii, și nu la cel al transferului dreptului de proprietate. Având în vedere soluția normativă a legii speciale în privința momentului de la care operează transferul dreptului de proprietate, aspect asupra căruia legiuitorul este liber să aprecieze, beneficiind de o anumită marjă de apreciere în

considerarea obiectului propriu de reglementare a Legii nr. 198/2004, respectiv construcția de autostrăzi și drumuri naționale, Curtea constată că o atare măsură trebuie corelată, în mod logic, cu stabilirea despăgubirilor la valoarea imobilului de la data exproprierii. Așadar, stabilirea cuantumului despăgubirii este o măsură conexă și indisolubil legată de momentul transferului dreptului de proprietate, întrucât acest moment este cel determinant în raportul juridic ce se naște între expropriat și expropriator, iar nu de vreun alt moment ulterior stabilit aleatoriu. În consecință, în această privință legiuitorul nu are nicio marjă de apreciere, valoarea bunului expropriat neputând fi alta decât cea stabilită la momentul contemporan realizării transferului dreptului. Dacă în privința exproprierii reglementate de legea generală această exigență constituțională este pe deplin respectată prin dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, cuantumul despăgubirilor fiind stabilit la un moment apropiat în timp, contemporan transferului dreptului de proprietate, în privința legii speciale aplicarea art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, respectiv sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză”, generează o situație juridică ce se abate de la o asemenea finalitate în sensul că expertiza judiciară dispusă nu reflectă valoarea bunului de la momentul contemporan realizării transferului dreptului, ci o valoare de la un moment ulterior care nu este cert. Rezultă că, determinându-se în acest fel cuantumul despăgubirii, aceasta nu mai este „dreaptă” în sensul art. 44 alin. (3) din Constituție. Acest caracter inerent despăgubirilor stabilite în considerarea exproprierii realizate reflectă gradul sporit de protecție pe care constituentul originar a reglementat-o în privința dreptului de proprietate privată. De altfel, în acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 395 din 1 octombrie 2013, a stabilit că în materia dreptului de proprietate privată standardul național de protecție reprezentat prin art. 44 din Constituție este superior celui prevăzut de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*,

deciziile nr. 872 și 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010). De aceea Curtea constată contrarietatea soluției legislative criticate în raport cu art. 44 alin. (3) din Constituție fără a mai apela la standardul convențional în materie, acesta fiind inferior ca protecție celui național.

24. Așadar, Curtea reține că prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 prin raportare la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 aduc atingere exigențelor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală. Despăgubirea stabilită prin raportare la momentul întocmirii raportului de expertiză, adică în cursul procesului, nu este „dreaptă” (nu are un caracter just) deoarece cuantumul ei nu este contemporan momentului transferului dreptului de proprietate, soluție de principiu cu valoare constituțională, reținută de Curte prin deciziile nr. 984 din 22 noiembrie 2012 și nr. 395 din 1 octombrie 2013.

25. Prin urmare, Curtea va admite excepția de neconstituționalitate formulată și va reține că la calcularea cuantumului despăgubirilor solicitate potrivit art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008, experții și instanța de judecată vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la momentul transferului dreptului de proprietate.

26. Curtea observă că soluția legislativă constatată ca fiind neconstituțională se regăsește atât în art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificat prin art. IV pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 228/2008, în vigoare în perioada 5 ianuarie 2009 — 22 decembrie 2010, cât și în art. 22 alin. (3) din Legea nr. 255/2010, revenind legiuitorului obligația constituțională de a modifica în mod corespunzător legea în vigoare pentru a da efecte depline prezentei decizii a Curții Constituționale.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate formulată de Romulus Vasile, Lucian Vasile și Cătălin Vasile în Dosarul nr. 14.695/3/2008/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și constată că prevederile art. 9 teza a doua din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, raportate la sintagma „la data întocmirii raportului de expertiză” cuprinsă în dispozițiile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 ianuarie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind retragerea autorizației de funcționare și radierea
Societății SIGMA Broker de Asigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară consemnate în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 19 decembrie 2014, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. 7.301 din 11 decembrie 2014 privind aprobarea radierii unui număr de 20 de brokeri de asigurare și/sau reasigurare din Registrul brokerilor de asigurare, întocmită în baza prevederilor art. 38¹ alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, la Societatea SIGMA Broker de Asigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, alea Baiuț nr. 7, bl. M31, sc. A, et. 1, ap. 11, sectorul 6, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J40/10224/18.11.1999, cod unic de înregistrare 12431040 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-419/02.07.2007,

a constatat următoarele:

1. Societatea SIGMA Broker de Asigurare — S.R.L. a fost sancționată prin Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 459/2009 cu interzicerea temporară a exercitării activității, precum și cu stabilirea în sarcina societății a unui plan de măsuri.

Societatea nu a dus la îndeplinire planul de măsuri stabilit în sarcina sa de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor/Autoritatea de Supraveghere Financiară, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 1 și 2 din Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 459/2009.

Fapta constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. Societatea a efectuat modificări ale documentelor pe baza cărora s-a acordat autorizația de funcționare fără aprobarea/avizarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară și a înregistrat la oficiul registrului comerțului menționi cu privire la modificarea acestora fără aprobarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară, fiind astfel încălcate prevederile art. 5 lit. b) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (1) și (6) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), c) și q) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea nu mai îndeplinește condițiile de autorizare conform prevederilor art. 35 alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 13 alin. (5) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k), coroborate cu ale art. 35 alin. (7) lit. a) și art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea SIGMA Broker de Asigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul București, alea Baiuț nr. 7, bl. M31, sc. A, et. 1, ap. 11, sectorul 6, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J40/10224/18.11.1999, cod unic de înregistrare 12431040 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-419/02.07.2007, și implicit cu radierea acesteia din secțiunea A și trecerea în secțiunea B din Registrul asiguraților

și brokerilor de asigurare conform dispozițiilor art. 3 și 4 din Normele privind registrul asiguraților și brokerilor de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.101/2003.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și poate fi sesizată Curtea de Apel București, în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, măsura dispusă, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 19 februarie 2015.
Nr. 287.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind retragerea autorizației de funcționare și radierea
Societății ONEST ASIG Broker de Asigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară consemnate în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 19 decembrie 2014, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. 7.301 din 11 decembrie 2014 privind aprobarea radierii unui număr de 20 de brokeri de asigurare și/sau reasigurare din Registrul brokerilor de asigurare, întocmită în baza prevederilor art. 38¹ alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, la Societatea ONEST ASIG Broker de Asigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul Craiova, Str. Libertății nr. 10, județul Dolj, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J16/183/11.02.2010, cod unic de înregistrare 26508852/11.02.2010 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-625/30.04.2010,

a constatat următoarele:

1. Societatea ONEST ASIG Broker de Asigurare — S.R.L. a fost sancționată prin Decizia Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 171/2014 cu interzicerea temporară a exercitării activității până la data la care vor fi create condițiile desfășurării acțiunii de control.

Societatea nu a dus la îndeplinire dispozițiile art. 1 din Decizia Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară nr. 171/2014.

Fapta constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

2. Societatea a efectuat modificări ale documentelor pe baza cărora s-a acordat autorizația de funcționare fără aprobarea/avizarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară și a înregistrat la oficiul registrului comerțului menționi cu privire la modificarea acestora fără aprobarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară, fiind astfel încălcate prevederile art. 5 lit. b) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (1) și (6) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), c) și q) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea nu mai îndeplinește condițiile de autorizare conform prevederilor art. 35 alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 13 alin. (5) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k), coroborate cu ale art. 35 alin. (7) lit. a) și d) și art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea ONEST ASIG Broker de Asigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul Craiova, Str. Libertății nr. 10, județul Dolj, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J16/183/11.02.2010, cod unic de înregistrare 26508852/11.02.2010 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-625/30.04.2010, și implicit cu radierea acesteia din secțiunea A și trecerea în secțiunea B din Registrul asiguraților și brokerilor de asigurare

conform dispozițiilor art. 3 și 4 din Normele privind registrul asiguraților și brokerilor de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.101/2003.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și poate fi sesizată Curtea de Apel București, în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, măsura dispusă, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 19 februarie 2015.
Nr. 288.

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE**privind retragerea autorizației de funcționare și radierea societății
PRIMA Broker de Asigurare-Reasigurare — S.R.L. din Registrul brokerilor de asigurare**

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară consemnate în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 19 decembrie 2014, în cadrul căreia a fost analizată Nota nr. 7.301 din 11 decembrie 2014 privind aprobarea radierii unui număr de 20 de brokeri de asigurare și/sau de reasigurare din Registrul brokerilor de asigurare, întocmită în baza prevederilor art. 38¹ alin. (1) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, la Societatea PRIMA Broker de Asigurare-Reasigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul Alba Iulia, Bd. Victoriei nr. 47A, bl. CF 8, ap. 1, județul Alba, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J01/711/23.10.2009, cod unic de înregistrare 5247231 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-085/10.04.2003,

a constatat următoarele:

1. Societatea PRIMA Broker de Asigurare-Reasigurare — S.R.L. a fost sancționată prin Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 614/2011 cu interzicerea temporară a exercitării activității până la aprobarea de către Comisia de Supraveghere a Asigurărilor/Autoritatea de Supraveghere Financiară a conducătorului executiv care să îndeplinească condițiile prevăzute în Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Societatea nu a respectat dispozițiile art. 1 din Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 614/2011.

Fapta constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare.

2. Societatea a efectuat modificări ale documentelor pe baza cărora s-a acordat autorizația de funcționare fără aprobarea/avizarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară și a înregistrat la oficiul registrului comerțului mențiuni cu privire la modificarea acestora fără aprobarea prealabilă a Autorității de Supraveghere Financiară, fiind astfel încălcate prevederile art. 5 lit. b) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 13 alin. (1) și (6) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), c) și q) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea nu mai îndeplinește condițiile de autorizare conform prevederilor art. 35 alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile art. 13 alin. (5) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k), coroborate cu ale art. 35 alin. (7) lit. a) și art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea PRIMA Broker de Asigurare-Reasigurare — S.R.L., cu sediul social în municipiul Alba Iulia, Bd. Victoriei nr. 47A, bl. CF 8, ap. 1, județul Alba, înmatriculată în registrul comerțului cu numărul J01/711/23.10.2009, cod unic de înregistrare 5247231 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare cu numărul RBK-085/10.04.2003, și implicit cu radierea acesteia din secțiunea A și trecerea în secțiunea B din Registrul asiguraților și brokerilor

de asigurare, conform dispozițiilor art. 3 și 4 din Normele privind registrul asiguraților și brokerilor de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 3.101/2003.

Art. 2. — (1) Împotriva prezentei decizii se poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și poate fi sesizată Curtea de Apel București, în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, măsura dispusă, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 19 februarie 2015.
Nr. 289.

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 3.277**Ședința publică din data de 16 mai 2012**

Dosar nr. 9.092/2/2011

Curtea constituită din:

Președinte: — Corina Podaru

Grefier: — Crina Iacobescu

Pe rol se află soluționarea acțiunii de contencios administrativ formulate de reclamantii Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan și intervenienții Bușcu Doru, Bendeac Mihai Valentin, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, toți cu sediul ales la SCA Piperea & Asociații — Splaiul Unirii nr. 223, etaj 3, sectorul 3, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, cu sediul în București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1, Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5, și Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5, având ca obiect — „anulare act administrativ”.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la termenul din 9 mai 2012, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată la care instanța, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 16 mai 2012, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal cu nr. 9.092/2/2011, reclamantii Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan au solicitat, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), anularea următoarelor acte administrative:

a) Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal;

b) caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2”, din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor împreună

cu lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor;

c) Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 pentru aprobarea Procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA, precum și a modelului și conținutului unor formulare, sub aspectul incidenței acestuia asupra persoanelor care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală din desfășurarea de activități în mod dependent sau fără a avea calitatea de prestatori de servicii.

De asemenea, reclamantii au solicitat obligarea pârâților la cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantii au arătat că sunt persoane care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală și căroră le sunt încălcate drepturile de a nu deveni persoane impozabile și de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA.

Au precizat că au fost supuși unor inspecții fiscale sau urmează să fie supuși unor inspecții fiscale, prin care ANAF, verificând contractele de cesiune de drepturi de autor realizate, impune TVA acestei activități.

În opinia reclamantilor, demersul ANAF este ilegal, întrucât contravine dreptului Uniunii Europene și jurisprudenței CEDO, potrivit căroră acordarea dreptului de exploatare a unui drept de proprietate intelectuală de către autor angajatorului său nu este un contract de prestări de servicii, ci un contract de realizare a operei.

În prealabil, reclamantii au prezentat unele aspecte preliminare, susținând, în esență, că cesiunea de drepturi de autor, concept fundamental, pentru soluționarea prezentei cereri, nu reprezintă nici o vânzare de mărfuri, nici o prestare de servicii, ci o operațiune juridică distinctă de oricare dintre acestea.

Cu privire la Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, au arătat că din conținutul acestora rezultă faptul că „în sensul art. 127 alin. (3) din Codul fiscal se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoana care desfășoară o activitate dependentă potrivit art. 7 din Codul fiscal”. Scopul acestor dispoziții legale este acela de a reglementa punerea în aplicare a art. 127 din Codul fiscal, adică de a concretiza sfera persoanelor care nu acționează în mod independent, din perspectiva regimului juridic al taxei pe valoare adăugată (TVA). Normele metodologice mai sus indicate nu reglementează însă direct sfera persoanelor care nu acționează în mod independent din perspectiva regimului juridic al TVA, ci prin norme de trimitere.

Astfel, pentru a determina dacă o activitate este desfășurată în mod dependent sau independent din perspectiva reglementării în materie de TVA trebuie făcută aplicarea art. 7 din Codul fiscal. Acest articol și normele sale metodologice

prevăd care sunt criteriile a căror întrunire face ca desfășurarea unei activități să fie calificată drept dependentă. În plus, din aceleași prevederi legale rezultă faptul că activitățile din care se obțin venituri din drepturi de autor nu pot fi calificate drept activități dependente.

Reclamanții afirmă că se ridică o problemă de legalitate a Normelor metodologice, prin raportare la prevederile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoare adăugată, directivă pe care Codul fiscal o transpune.

Fiind adoptate prin hotărâre a Guvernului, Normele metodologice ale Codului fiscal constituie acte normative care, potrivit Constituției și Legii nr. 90/2001, sunt date în vederea organizării executării legilor. Normele metodologice ale Codului fiscal trebuie deci astfel concepute încât prin intermediul lor să se realizeze exclusiv o concretizare a modului de aplicare a dispozițiilor Codului fiscal (Legea nr. 571/2003), fără a se aduce atingere cu nimic sferei de reglementare a Codului fiscal. În măsura în care prin normele metodologice se aduce atingere Codului fiscal, funcția de a pune în executare legea nu mai este îndeplinită, iar normele metodologice devin nelegale.

În concret, reclamanții au susținut că Normele metodologice ale Codului fiscal nu își respectă rolul stabilit de Constituție și Legea nr. 90/2001, aducând atingere Legii nr. 571/2003.

Au precizat că dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, nu exclud din sfera lor de aplicare nici o activitate economică. Astfel, la nivel general și abstract, din perspectiva TVA, desfășurarea oricărei activități economice are vocația de a fi realizată de o manieră dependentă sau independentă, după cum raporturile juridice create între cel ce desfășoară activitatea și cel care beneficiază de ea sunt sau nu similare celor derivând dintr-un contract de muncă.

Normele metodologice ale art. 127 din Codul fiscal reglementează însă faptul că activitățile care generează venituri din drepturi de autor nu pot fi niciodată calificate ca fiind activități dependente.

Normele metodologice ale art. 127 din Codul fiscal fac trimitere, pentru a configura sfera persoanelor care desfășoară activități în mod dependent, la dispozițiile art. 7 din Codul fiscal. Rezultă deci că prin normele metodologice menționate se ajunge ca sensul noțiunii de „activitate desfășurată în mod dependent” din titlul VI „Taxa pe valoare adăugată” să fie definit, în concret, prin art. 7 din Codul fiscal. Situația intră în conflict chiar cu prevederile art. 7, care statuează faptul că definițiile date unor termeni/expresii din Codul fiscal nu se aplică și titlului VI „Taxa pe valoare adăugată”.

În acest context, reclamanții au subliniat faptul că, din perspectiva Codului fiscal, noțiunile „desfășurare de activități economice în mod dependent”, respectiv „desfășurare de activități economice în mod independent” sunt configurate ca instituții autonome. O aplicație a binomului „dependent/independent”, așa cum este reglementat prin art. 7 din Codul fiscal, se regăsește pe planul calificării veniturilor obținute de persoanele care desfășoară activități economice, drept venituri din salarii (art. 41 coroborat cu art. 55 și următoarele din Codul fiscal) sau venituri din activități independente (art. 41 coroborat cu art. 46 și următoarele din Codul fiscal). În acest caz, într-adevăr, legislația fiscală nu permite ca activitățile prin care se obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor să fie considerate ca activități desfășurate în mod dependent.

Pe de altă parte, au arătat că art. 127 din Codul fiscal stabilește semnificația „desfășurării de activități economice în mod dependent”/„independent” incidente în materia titlului VI, referitor la TVA. În această situație însă, legislația fiscală, în măsura în care ar fi interpretată și aplicată într-un mod conform dreptului UE, ar permite ca activitățile prin care se obțin venituri

din valorificarea drepturilor de autor să fie considerate ca activități desfășurate în mod dependent și, astfel, să fie excluse de la aplicarea regimului juridic al TVA. Au precizat faptul că, prin Codul fiscal, așa cum este redactat în prezent, nu se respectă autonomia celor două instituții, iar activitățile din care se obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor ajung să fie considerate drept activități desfășurate în mod independent, indiferent de situație.

Reclamanții consideră că sunt persoane vătămate, în sensul Legii nr. 554/2004, obținând venituri din drepturi de autor, întrucât Normele metodologice ce fac obiectul prezentei acțiuni în anulare le încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent. Dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA rezultă din art. 127 al Codului fiscal, acesta excluzând din sfera lui de aplicare, între altele, persoanele care obțin venituri din drepturi de autor, acționând în acest scop, în mod dependent. Dreptul de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA rezultă din interpretarea *per a contrario* a art. 153 al Codului fiscal care supune obligației de înregistrare în scopuri de TVA doar persoanele care obțin venituri acționând în mod independent.

Cu privire la caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2” din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor și la lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor, reclamanții apreciază că instituie obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în sarcina persoanelor care, desfășurând o activitate de creație în mod dependent, obțin/estimează că vor obține venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală într-un quantum de 35.000 euro.

Reclamanții au susținut că ordinul mai sus menționat este un act normativ, care, potrivit Legii nr. 24/2000, este dat în vederea organizării executării legilor. În consecință, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 trebuie să fie astfel conceput încât, prin intermediul lui, să se realizeze exclusiv o concretizare a modului de aplicare a dispozițiilor Codului fiscal, cu stricta respectare a prevederilor acestuia din urmă. În măsura în care prin dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 se aduce atingere dispozițiilor Codului fiscal, funcția lui de a pune în executare legea (deci Codul fiscal) nu mai este îndeplinită, iar ordinul devine ilegal.

În opinia reclamanților, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, întrucât Codul fiscal, prin articolele 127 și 153, reglementează obligația de a se înregistra în scopuri de TVA (dacă și celelalte condiții sunt îndeplinite) doar pentru persoane care desfășoară activități economice în mod independent, iar ordinul contestat, așa cum rezultă din partea introductivă a Instrucțiunilor de completare a formularului 020, reglementează înregistrarea în scopuri de TVA a persoanelor care desfășoară activități economice în mod dependent. Ordinul se referă deci la o altă categorie de persoane decât Codul fiscal.

În al doilea rând, dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ridică o problemă de legalitate pe planul acelei caracteristici a persoanelor impozabile în scopuri de TVA, referitoare la tipul de activitate (activitate economică).

Astfel, reclamantii au susținut că, din perspectiva Codului fiscal, realizarea unei operațiuni de prestare de servicii sau a unor operațiuni ocazionale de prestare de servicii nu ar putea să fie considerată ca suficientă pentru a se aprecia ca îndeplinită. Ceea ce lasă Codul fiscal să se întrevadă, din instituirea acestei condiții ca o condiție distinctă de aceea a realizării unei prestări de servicii, este faptul că, pentru a fi în prezența unei activități economice, în materie de TVA, persoana care realizează operațiuni de prestare de servicii trebuie să facă acest lucru în mod obișnuit, de o manieră aptă să conducă la concluzia că aceasta este expresia exercitării unei profesii.

Au precizat că Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, așa cum rezultă din coroborarea literelor C și E din Instrucțiunile de completare a formularului 020, reglementează obligația de înregistrare în scopuri de TVA a persoanelor care realizează venituri din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală. Ordinul impune deci obligația de înregistrare în scopuri de TVA pentru orice persoană care obține venituri din proprietate intelectuală, nefiind reținută și condiția ca obținerea de venituri din proprietate intelectuală să fie rezultatul unei prestări de servicii făcută cu caracter de regularitate. De aceea, ordinul excedează sferei de reglementare a Codului fiscal, situație care, în opinia reclamantilor, constituie un caz de ilegalitate.

Prin urmare, reclamantii consideră că sunt persoane vătămate, în sensul Legii nr. 554/2004, obținând venituri din drepturi de autor, întrucât dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 ce fac obiectul prezentei acțiuni în anulare le încalcă dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent.

Referitor la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 pentru aprobarea Procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA, precum și a modelului și conținutului unor formulare, reclamantii apreciază că acesta este nelegal pe cale de accesorie, încălcându-le dreptul de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și astfel, de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent.

În ceea ce privește procedura plângerii prealabile impusă de art. 7 din Legea nr. 554/2004, reclamantii au precizat că a fost parcursă în raport cu Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 și Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 (față de care Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 se află în raport de accesorialitate).

Reclamantii au mai susținut că aplicarea de TVA unor contracte care au fost tratate ca fiind nepurtătoare de TVA mai mult de 6 ani de către fiscul român, în condițiile în care textul legal care permitea, cel puțin teoretic, o tratare ca operațiune purtătoare de TVA exista încă din 2004, precum și aplicarea retroactivă de TVA, cu impunerea de penalități, contravine jurisprudenței CEDO.

Au invocat cauzele *Sunday Times contra Marii Britanii* (Hotărârea din 26 aprilie 1979), respectiv *Silver contra Marii Britanii* (Hotărârea din 25 martie 1983), soluționate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului care a constatat că nu este lege în sensul Convenției (și, deci, este înlăturată de la aplicare, în condițiile art. 20 din Constituție) legea care nu permite cetățeanului să își ordoneze comportamentul în așa fel încât să respecte legea.

De asemenea au arătat că nu respectă condițiile încrederii în lege și ale predictibilității aplicării ei de autoritățile care schimbă intempestiv modul în care interpretează și aplică legea, mai ales cea în domeniul fiscal.

De aceea, apreciază că textul Codului fiscal care asimilează cesiunea de drepturi de autor cu prestările de servicii nu este aplicabil, iar comportamentul fiscului român care a decis, după

6 ani de aplicare a Codului fiscal, să considere cesiunea de drept de autor drept operațiune purtătoare de TVA și să aplice retroactiv TVA asupra unor contracte și venituri pentru care nu s-au emis facturi purtătoare de TVA (și deci nu au beneficiat de neutralitatea TVA-ului, în sensul compensării TVA-ului deductibil cu cel colectat) nu poate fi temeiul unei soluții fiscale legale.

Au invocat și faptul că, sub aspectul posibilității de cenzurare a legalității unui act juridic sau unei activități, CEDO a reținut că posibilitatea de a anula fără limită de timp o hotărâre judecătorească irevocabilă reprezintă o încălcare a principiului securității juridice (CEDO, Hotărârea din 28 octombrie 1999 în Cauza *Brumărescu împotriva României*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 414 din 31 august 2000), în opinia separată la această hotărâre precizându-se că „posibilitatea de a se anula, fără limită în timp, o hotărâre definitivă, obligatorie și executată... trebuie considerată ca o înfrângere a dreptului la justiție”, garantat de art. 6 din Convenție.

Au mai arătat că taxa impusă de organele fiscale, chiar dacă este denumită TVA, nu este o taxă pe valoarea adăugată, ci o taxă pe valoarea totală, întrucât o creație artistică, intelectuală, dă naștere unei valori originare, care exclude ideea de valoare adăugată. A impune TVA pe această valoare originară înseamnă a taxa valoarea totală care oricum este taxată cu impozit pe venit.

În drept, reclamantii și-au întemeiat acțiunea pe următoarele dispoziții legale: Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, art. 12, art. 13 din Codul de procedură fiscală, art. 126—134 din Codul fiscal, art. 11, 20 și 148 din Constituție, Convenția Europeană a Drepturilor Omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisprudența CJUE, precum și pe orice alte dispoziții legale pertinente.

Părâtul Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a arătat că Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările și completările ulterioare, au fost modificate prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010.

A precizat că la elaborarea actului au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile pentru supunerea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. (7) din Regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”.

Totodată, a menționat că proiectul a fost avizat favorabil de Consiliul Legislativ cu Avizul nr. 1.003/30.07.2010 și de Consiliul Economic și Social cu Avizul nr. 1.820/02.08.2010.

A arătat că, deși definițiile de la art. 7 din Legea nr. 571/2003 nu sunt aplicabile în cazul TVA, totuși, la pct. 3 alin. (7) din Normele metodologice de aplicare a art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoana care desfășoară o activitate dependentă potrivit art. 7 din Codul fiscal.

Prin urmare, criteriile prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal, conform cărora o activitate poate fi considerată dependentă, sunt aplicabile și în cazul tratamentului din punctul de vedere al TVA, pentru a determina dacă o persoană acționează sau nu de o manieră independentă.

Părâtul a susținut că, deși norma de la paragraful al doilea al pct. 1 din normele metodologice date în aplicarea art. 7 alin. (1) prevede că activitățile desfășurate în mod independent, în

condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe, definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal, apreciază că în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia, aceste activități pot fi reconsiderate ca activități dependente.

În consecință, pe lângă angajații cu contract de muncă, care nu desfășoară activități de o manieră independentă, orice persoane care îndeplinesc cel puțin unul dintre criteriile prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal vor fi considerate că nu acționează de o manieră independentă din perspectiva TVA. Aceste criterii se referă în fapt la alte instrumente juridice decât contractul de muncă, instrumente care sunt de natură a naște drepturi și obligații, deci de a crea o stare de dependență cu privire la condițiile de muncă, remunerare și alte obligații ale angajatorului.

Față de cele menționate anterior, în ceea ce privește tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA aplicabil activităților desfășurate de persoanele fizice, consideră că se impune o analiză de la caz la caz în funcție de natura economică a activităților efectiv realizate, de modul de desfășurare efectivă a acestora, precum și de prevederile contractuale, pentru a determina dacă persoanele fizice sunt sau nu persoane impozabile ce acționează ca atare în sensul legislației în domeniul TVA.

Cu privire la modul de tratare din punctul de vedere al taxei pe valoare adăugată a cesiunii drepturilor de autor ca prestare de servicii, pârâta a arătat că art. 129 alin. (1) din Codul fiscal reprezintă transpunerea fidelă în legislația națională a prevederilor art. 24 alin. (1) din Directiva TVA. Astfel, conform acestor articole, în sensul TVA, prestarea de servicii reprezintă orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri.

A arătat că Directiva TVA nu lasă libertatea statelor membre de a alege, în funcție de particularitățile legislației sale în alte domenii, care sunt prestările de servicii ce vor fi considerate impozabile din prisma TVA pe teritoriile lor. Toate operațiunile care nu reprezintă livrări de bunuri și îndeplinesc condițiile cumulative prevăzute de directivă pentru a fi incluse în sfera de aplicare a TVA (sunt efectuate cu titlu oneros de către o persoană impozabilă care acționează în mod independent) vor fi considerate prestări de servicii impozabile de către statele membre.

În consecință, apreciază că legislația în domeniul TVA este în total consens cu acquis-ul comunitar în materie, iar în ceea ce privește operațiunile constând în cesiuni de drepturi de autor precizăm că acestea sunt operațiuni impozabile în sensul TVA, dacă sunt desfășurate în condițiile menționate mai sus, dintre care subliniem condiția referitoare la desfășurarea de o manieră independentă din punctul de vedere al TVA.

În concluzie, consideră că dispozițiile criticate nu cuprind vicii de nelegalitate, reclamanții fiind mai degrabă nemulțumiți de aspecte concrete care decurg din aplicarea prevederilor legale.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea, în principal, ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată în ceea ce privește capătul de cerere prin care se solicită anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, având în vedere faptul că reclamanții nu au îndeplinit procedura administrativă prealabilă cu ANAF, iar, pe fondul cauzei, ca nefondată a cererii de chemare în judecată formulată de către reclamanți.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității capătului de cerere prin care s-a solicitat anularea Ordinului președintelui

Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, a susținut că reclamanții nu au urmat procedura administrativă prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004.

Pe fond, pârâta a arătat, în esență, că, în realitate, reclamanții contestă dispozițiile Codului fiscal, și nu dispozițiile Normelor metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Astfel, cesiunea drepturilor de autor este asimilată de către Codul fiscal și de Directiva 2006/112/CE din 28 noiembrie 2006 unei prestări de servicii și intră sub incidența TVA în condițiile în care aceasta este desfășurată de o manieră independentă.

Prin urmare, în opinia pârâtei, prin prevederile art. 127 alin. 3 din Codul fiscal, legiuitorul a înțeles să excludă de la plata TVA (în conformitate cu prevederile Directivei CEE) acele operațiuni care sunt desfășurate de o manieră dependentă, respectiv în cazul existenței unui raport angajator/angajat.

În aceste condiții, în raport cu prevederile art. 127 alin. 3 din Codul fiscal, normele metodologice nu fac altceva decât să facă trimitere la o altă normă din Codul fiscal prin care este definită activitatea dependentă, definiție care este în concordanță cu prevederile Directivei CEE.

De altfel, apreciază că reclamanții sunt în eroare cu privire la aplicabilitatea prevederilor art. 7 alin. 1 pct. 2 din Codul fiscal, întrucât prin prevederile pct. 3 alin. 7¹ din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 se face trimitere doar la definiția dată activității dependente.

Astfel, potrivit prevederilor art. 7 alin. 1 pct. 2 din Codul fiscal noțiunea de „activitate dependentă” este definită ca fiind „orice activitate desfășurată de o persoană fizică într-o relație de angajare”, „această definiție fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 127 alin. 3 din Codul fiscal și cu normele Directivei CEE.

Pârâta a arătat că este o problemă de înțelegere a textului de lege, în condițiile în care definiția dată de art. 7 din Codul fiscal este în același sens cu prevederile art. 127 alin. 3 din Codul fiscal și nu face altceva decât să lămurească condițiile în care o activitate este dependentă sau independentă.

În acest context, în raport cu prevederile art. 127 alin. 3 din Codul fiscal, consideră că reclamanții au apreciat, în mod greșit, că normele de aplicare a acestui articol contravin Codului fiscal, întrucât normele metodologice nu stabilesc faptul că activitățile care generează venituri din drepturi de autor nu pot fi niciodată calificate ca fiind activități dependente din punctul de vedere al TVA.

Astfel, pârâta a precizat că din lecturarea textelor de lege incidente în cauză, respectiv a art. 7 alin. 1 pct. 2, art. 127 alin. 3 din Codul fiscal, precum și a prevederilor art. 9 și art. 10 din Directiva CEE nu rezultă că prin normele metodologice a fost încălcat vreunul din aceste texte și nici că prin acest pct. 3 alin. 7¹ din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 se stabilește faptul că cesiunea drepturilor de autor nu poate fi apreciată niciodată ca o activitate dependentă.

În ceea ce privește încadrarea activității care generează venituri din drepturi de autor ca activitate supusă TVA, a arătat că prevederile art. 59 din Directiva 2006/112/CE încadrează transferurile și cesiunile de drepturi de autor în sfera impozabilă a TVA, fiind asimilate prestărilor de servicii.

Astfel, a susținut că în Codul fiscal se statuează, în mod expres, faptul că veniturile provenite din cesiunea drepturilor de autor intră sub incidența TVA dacă este desfășurată în mod independent, iar normele metodologice nu fac decât să lămurească sensul noțiunii de „activitate dependentă”.

În aceste condiții, apreciază că nu poate fi reținută motivarea reclamanților, în sensul că această clasificare este dată de normele metodologice, iar încadrarea în sfera de aplicare a TVA în ceea ce privește cesiunea drepturilor de autor se face în baza acestui text din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Referitor la motivele invocate de către reclamanți cu privire la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, pârâta a susținut că aceștia nu prezintă motive veritabile de nelegalitate, ci, contrar textelor din Codul fiscal și din Directiva CEE, interpretează într-un mod propriu aceste texte de lege, în sensul că pentru a avea obligația de înregistrare în scopuri de TVA trebuie să fie îndeplinită condiția potrivit căreia veniturile din cesiunea drepturilor de autor trebuie să fie obținute ca urmare a unei prestări de servicii.

Pârâta a precizat că, atât Codul fiscal cât și Directiva CEE, condiționează calitatea de plătitor de TVA în ceea ce privește cesiunea drepturilor de autor de modalitatea în care aceasta este efectuată, respectiv dacă aceasta este efectuată de o manieră dependentă sau independentă.

În ceea ce privește Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, pârâta a arătat că reclamanții recunosc faptul că nu au îndeplinit procedura prealabilă și că menționează, în mod expres, faptul că acest ordin nu are un caracter nelegal în sine.

A mai arătat că reclamanții susțin că ordinul încalcă prevederile Codului fiscal, fără a arăta sub ce aspect, întrucât, în condițiile în care organele fiscale au apreciat, în urma inspecției fiscale realizate la o parte din reclamanți, că au desfășurat o activitate independentă și datorează TVA, aceștia au obligația să se înregistreze ca plătitori de TVA.

Or, anularea acestui ordin ar presupune imposibilitatea organelor fiscale de a duce la îndeplinire dispozițiile Codului fiscal, privind înregistrarea din oficiu în scopuri de TVA.

Pârâta Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare, arătând că, deși definițiile de la art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu sunt aplicabile în cazul TVA, totuși, la pct. 3 alin. (71) din Normele metodologice de aplicare a art. 127 alin. (3) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, se consideră că persoana care desfășoară o activitate dependentă potrivit art. 7 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal nu acționează de o manieră independentă.

În aceste condiții, a precizat că începând din data de 1 iulie 2010, criteriile prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, conform cărora o activitate poate fi considerată dependentă, sunt aplicabile și în cazul tratamentului din punctul de vedere al TVA, pentru a determina dacă o persoană acționează sau nu de o manieră independentă.

Cu toate acestea, a arătat că, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea, nu reflectă conținutul economic al acestuia, activitățile pot fi reconsiderate ca activități dependente, deși norma de la paragraful al doilea al pct. 1 din normele metodologice date în aplicarea art. 7 alin. (1) prevede că activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe, definite potrivit Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În ceea ce privește Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor, cu privire la care reclamanții au solicitat anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată”, din anexa nr. 1 și lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată”, din anexa nr. 2, a arătat că acesta a fost emis în baza dispozițiilor art. 196 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit cărora „Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice” și reprezintă aprobarea modelului și conținutului formularelor indicate la art. 1, Instrucțiunile de completare a

acestor formulare, caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de arhivare a acestora și categoriile de obligații fiscale de declarare care se înscriu în vectorul fiscal.

Prin formularele de declarații de înregistrare fiscală ale căror modele sunt aprobate prin ordine ale ministrului finanțelor publice sau ale președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nu sunt instituite obligații fiscale în sarcina contribuabililor, ci acestea reprezintă instrumente standardizate puse la dispoziția contribuabililor pentru îndeplinirea obligațiilor pe care aceștia le au în virtutea legii fiscale.

În ceea ce privește Instrucțiunile de completare a formularului (020) „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române” la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 potrivit cărora această declarație „se completează și se depune de către persoanele fizice române, altele decât persoanele fizice române care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere”, a arătat că, potrivit art. 72 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere se identifică, din punct de vedere fiscal, prin codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal. Pentru a obține acest identificator, respectivele persoane fizice depun la organul fiscal competent formularul 070 „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere”.

Prin completarea declarațiilor de înregistrare fiscală, contribuabilii, indiferent de categoria din care fac parte, completează și categoriile de obligații fiscale de declarare, potrivit legii, denumite *vector fiscal*, în temeiul art. 78 alin. (1) lit. b) din actul normativ menționat mai sus.

În consecință, caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din formularul 020, este pusă la dispoziția acelor persoane fizice care, pentru a-și îndeplini obligațiile de înregistrare în scopuri de TVA stabilite prin Codul fiscal, nu pot utiliza formularul de declarație 070 întrucât nu exercită profesii libere sau nu se desfășoară activități economice în mod independent, în conformitate cu prevederile legale.

Desfășurarea de activități economice în mod independent sau exercitarea de profesii libere, în conformitate cu prevederile legale, presupune obligația respectivelor persoane de a se autoriza în condițiile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoane fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, respectiv de vechea Lege nr. 300/2004 privind autorizarea persoanelor fizice și a asociațiilor familiale care desfășoară activități economice în mod independent sau în condițiile de autorizare prevăzute de alte legi speciale.

Referitor la veniturile obținute din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală a precizat că în contextul reglementării impozitului pe venit, prin titlul II al Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aceste venituri sunt definite ca fiind venituri din activități independente.

Pârâta a mai susținut că art. 129 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal reprezintă transpunerea fidelă în legislația națională a prevederilor art. 24 alin. (1) din Directiva TVA. Astfel, conform acestor dispoziții legale, în sensul TVA, prestarea de servicii reprezintă orice operațiune care nu constituie livrare de bunuri.

A mai arătat că Directiva TVA nu lasă libertatea statelor membre de a alege, în funcție de particularitățile legislației sale în alte domenii, care sunt prestările de servicii ce vor fi considerate impozabile din prisma TVA pe teritoriile lor. Toate operațiunile care nu reprezintă livrări de bunuri și îndeplinesc

condițiile cumulative prevăzute de directivă pentru a fi incluse în sfera de aplicare a TVA (sunt efectuate cu titlu oneros de către o persoană impozabilă care acționează în mod independent) vor fi considerate prestări de servicii impozabile de către statele membre.

În concluzie, pârâtul a precizat că legislația în domeniul TVA este în total consens cu acquis-ul comunitar în materie, iar în ceea ce privește operațiunile constând în cesiuni de drepturi de autor, acestea sunt operațiuni impozabile în sensul TVA, dacă sunt desfășurate în condițiile menționate.

În final, pârâtul a menționat că, din cuprinsul cererii de chemare în judecată, rezultă că deciziile de impunere emise sau care urmează a fi emise de organele fiscale ar fi, în realitate, actele administrative care i-ar vătăma pe reclamânți, acte administrative cu privire la care analiza legalității nu poate avea loc în cauza de față, ci pe calea unei acțiuni separate judecată de instanța competentă din punct de vedere material.

Intervenienții Bușcu Doru, Bendeac Mihai Valentin, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia au formulat cereri de intervenție accesorii, motivele de fapt și de drept invocate fiind identice cu cele prezentate de reclamânți în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Cererile de intervenție accesorie au fost încuviințate în principiu la termenul de judecată din data de 9 mai 2012, înaintea dezbaterilor în fond, astfel cum rezultă din practica prezentei sentințe.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând materialul probator administrat, dispozițiile legale incidente și susținerile părților, Curtea reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 137 alin. (1) din Codul de procedură civilă, va fi examinată, cu prioritate, excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Curtea reține că pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a argumentat excepția invocată prin aceea că reclamânții nu au îndeplinit procedura prealabilă prevăzută de dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Potrivit textului legal menționat *„Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”*

Din analiza prevederii legale citate rezultă, fără echivoc, faptul că, așa cum s-a statuat în mod constant în doctrină și în jurisprudență, parcurgerea procedurii prealabile reprezintă o condiție obligatorie de exercitare a acțiunii în contencios administrativ, cu excepția situațiilor în care prin norme speciale se dispune altfel, fiind așadar o condiție care privește legala investire a instanței de judecată cu judecarea unei asemenea acțiuni.

Întrucât în cazul de față nu ne aflăm într-o situație în care se derogă de la dreptul comun, Curtea constată că, în raport cu actele administrative atacate care formează obiectul acțiunii în contencios administrativ, sunt incidente dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, fiind obligatorie parcurgerea procedurii prealabile.

Din analiza înscrisurilor de la filele 22—81 din dosar se constată că, așa cum de altfel se afirmă și în cuprinsul cererii de chemare în judecată și al cererilor de intervenție, reclamânții și intervenienții au formulat plângere prealabilă numai cu privire la

două dintre cele 3 acte administrative contestate, respectiv numai cu privire la Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și la caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată”, din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2” din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor împreună cu lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată”, din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române” din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor.

În ceea ce privește Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 a cărui anulare se solicită prin prezenta acțiune, reclamânții și intervenienții nu au formulat plângere prealabilă înainte de a se adresa instanței de judecată, nefiind așadar parcursă procedura administrativă obligatorie.

Nu se poate reține argumentul reclamânților și intervenienților, în sensul că între acest ordin și Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, ar exista un raport de accesorialitate și că, în condițiile în care procedura prealabilă a fost îndeplinită în ceea ce privește normele metodologice, act considerat cu caracter principal, aceasta se consideră îndeplinită și cu privire la actul accesoriu — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 — care conține numai norme de trimitere.

În primul rând, Curtea are în vedere că, așa cum rezultă din preambulul actului normativ atacat, acesta a fost emis în temeiul dispozițiilor art. 153 și 153¹ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 7, art. 78 alin. (3) și art. 228 alin. (2) și (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nefiind așadar întemeiat pe normele metodologice a căror anulare se solicită, astfel încât legalitatea acestuia, ca act accesoriu și subsecvent, să depindă de legalitatea Normelor metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal.

În al doilea rând Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 a fost emis și a intrat în vigoare anterior normelor metodologice contestate, ceea ce exclude caracterul acestuia de act administrativ subsecvent în raport cu normele metodologice.

Astfel, Ordinul nr. 1.786/2010 a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din data de 5 mai 2010, iar alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal a fost introdus prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010, care a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din data de 3 august 2010, deci ulterior ordinului în discuție, împrejurare care înlătură susținerea reclamânților în sensul că ordinul ar fi un act administrativ accesoriu și subsecvent normelor metodologice.

În consecință, Curtea constată că Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 reprezintă un act administrativ distinct de normele metodologice contestate, cu o existență de sine stătătoare, a cărui legalitate nu depinde de legalitatea alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal, motiv pentru care apreciază că se impunea parcurgerea procedurii prealabile și în ceea ce privește acest ordin.

Având în vedere că reclamânții și intervenienții nu au formulat plângere prealabilă împotriva Ordinului președintelui

Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 a cărui anulare se solicită prin prezenta cerere de chemare în judecată, Curtea constată că excepția inadmisibilității invocată de pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală este întemeiată, urmând a fi admisă și, pe cale de consecință, urmând a fi respins ca inadmisibil capătul de cerere referitor la anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Se impune precizarea că soluția de admitere a acestei excepții face de prisos analizarea pe fond a motivelor de nelegalitate invocate de reclamant și de intervenienți cu privire la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

În ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect anularea Normelor metodologice 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, Curtea reține următoarele:

Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 de aprobare a Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost modificată în anul 2010 prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din data de 3 august 2010, act normativ prin care a fost introdus alin. (7¹) al. pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prevedere a cărei nelegalitate se invocă în prezenta cauză.

Prin urmare, actul administrativ a cărui legalitate este criticată este o hotărâre a Guvernului, făcând parte din categoria actelor administrative cu caracter normativ, supuse exigenței respectării principiului ierarhiei actelor normative care presupune obligativitatea conformității actelor administrative cu caracter normativ cu actele normative cu forță juridică superioară în executarea cărora se emit/adoptă.

Acest principiu este consacrat de prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care, la alin. (3) al art. 4 intitulat „Ierarhia actelor normative” prevede că „Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.”

Art. 75 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, statuează că „actele date în executarea unui act normativ se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului.”

Faptul că hotărârile Guvernului, ca acte administrative cu caracter normativ, se adoptă exclusiv în vederea organizării executării legilor rezultă, indiscutabil, și din prevederile art. 11 lit. c) și art. 26 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 90/2001, cu modificările și completările ulterioare.

Din analiza sistematică a prevederilor legale menționate și ținând cont de principiul general al ierarhiei actelor normative, Curtea reține că hotărârile Guvernului pot avea ca obiect de reglementare exclusiv modul de aplicare, de punere în executare, în concret, a legii, fără posibilitatea de a excede sfera de reglementare stabilită de legiuitor, în sensul adăugării la lege sau a modificării acesteia prin normele de aplicare.

Urmează așadar ca legalitatea prevederilor alin. (7¹) pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal să fie examinată prin raportare la prevederile legale în aplicarea căreia au fost adoptate.

Potrivit art. 127 alin. (1) din Codul fiscal, titlul VI intitulat „Taxa pe valoarea adăugată”, „Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alin. (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.”, iar în conformitate cu alin. (3) al aceluiași articol, „Nu acționează de o manieră independentă angajații sau oricare alte persoane legate de angajator printr-un contract individual de muncă sau

prin orice alte instrumente juridice care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului.”

Din analiza textului legal citat, Curtea reține că **una dintre condițiile care trebuie îndeplinite în mod obligatoriu pentru ca o persoană să devină impozabilă în scopuri de TVA este aceea de a desfășura o activitate în mod independent**, cu precizarea că legiuitorul nu face distincție în funcție de natura activității desfășurate, acest criteriu fiind aplicabil în cazul oricărui tip de activitate care poate fi calificată, în concret, ca fiind desfășurată de o manieră dependentă sau independentă, în raport cu prevederile art. 127 alin. (3).

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 127 din Codul fiscal, Curtea constată că reclamant și intervenienții care, așa cum rezultă din contractele depuse la dosarul cauzei, obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor sunt considerați persoane impozabile în scopuri de TVA numai în măsura în care activitatea este desfășurată de o manieră independentă, criteriile prevăzute de art. 127 alin. (1) și (3) din Codul fiscal fiind aplicabile și în ceea ce privește cesiunea de drepturi de autor în condițiile în care legiuitorul nu a exclus în mod expres acest tip de activitate din sfera de aplicare a articolului de lege menționat și ținând cont de faptul că, în principiu, nu este exclusă posibilitatea ca cesiunea de drepturi de autor să fie fundamentată pe un raport juridic care presupune o relație de dependență similară relației angajat-angajator, izvorâtă dintr-un raport de muncă.

În concluzie, din interpretarea prevederilor art. 127 din Codul fiscal, rezultă că, pentru a stabili dacă reclamant și intervenienții care obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor sunt persoane impozabile în scopuri de TVA, este necesară analizarea în concret, de la caz la caz, a tipului de activitate desfășurată, sub aspectul raporturilor juridice născute din contractele încheiate de aceștia, pentru a clarifica dacă activitatea este desfășurată de o manieră independentă sau, dimpotrivă, este grefată pe un raport juridic care implică o relație de dependență și care este similar raportului angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului, existând așadar o marjă largă de apreciere acordată de legiuitorul în materie fiscală.

Este important de precizat că art. 127 din Codul fiscal reprezintă o transpunere fidelă a prevederilor art. 9 și art. 10 din Directiva 2006/112/CE, potrivit cărora, pe de o parte, persoană impozabilă înseamnă orice persoană care, în mod independent, desfășoară în orice loc orice activitate economică, indiferent de scopul sau rezultatele activității respective, iar, pe de altă parte, condiția ca activitatea să fie efectuată în mod independent exclude de la plata TVA salariații și alte persoane, în măsura în care acestea sunt legate de un angajator printr-un contract de muncă sau prin orice alte legături juridice care dau naștere relației angajator-angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea și răspunderea angajatorului.

Potrivit Directivei 2006/112/CE și Codului fiscal, marja de apreciere, pentru a se stabili dacă există sau nu obligația de plată a TVA, există cu privire la orice tip de activitate economică desfășurată de o persoană, criteriile constând în desfășurarea activității într-un mod independent sau dependent fiind aplicabile în toate cazurile, deci și în cazul activității constând în valorificarea drepturilor de autor, întrucât textul nu distinge, fiind necesar ca acesta să fie interpretat în lumina principiului de drept „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus” („unde legea nu distinge nici noi nu trebuie să distingem”).

În consecință, interpretând prevederile art. 127 din Codul fiscal, similare cu cele ale art. 9 și art. 10 din Directiva 2006/112/CE, în ceea ce îi privește pe reclamant și intervenienții din prezenta cauză care obțin venituri din drepturi de autor, rezultă că stabilirea calității de persoane impozabile în

scopuri de TVA nu se face în mod automat, ci este condiționată de desfășurarea activității într-o manieră independentă, așa cum este definită de textul de lege, urmând a se analiza în concret tipul raporturilor juridice izvorâte din contractele încheiate de aceștia.

În aplicarea prevederilor art. 127 din Codul fiscal, prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010 a fost modificată și completată Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, fiind introdus alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, prevedere a cărei nelegalitate se invocă de către reclamanți și intervenienți.

Această normă metodologică, al cărei scop este punerea în aplicare a art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, prevede următoarele: „În sensul art. 127 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoana care desfășoară o activitate dependentă **potrivit art. 7 din Codul fiscal.**”

Așadar, punerea în aplicare a prevederilor art. 127 alin. (3) din Codul fiscal se face printr-o normă de trimitere la art. 7 din același act normativ, articol care definește o serie de termeni utilizați în cuprinsul Codului fiscal.

Articolul 7 din Codul fiscal la care face trimitere alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice are următorul conținut:

„(1) În înțelesul prezentului cod, cu excepția titlului VI, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

[...]

2.1. Orice activitate poate fi reconsiderată ca activitate dependentă dacă îndeplinește cel puțin unul dintre următoarele criterii:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de subordonare față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă și altele asemenea;

c) beneficiarul de venit contribuie numai cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

d) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de deplasare ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură;

e) plătitorul de venit suportă indemnizația de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit;

f) orice alte elemente care reflectă natura dependentă a activității.

2.2. În cazul reconsiderării unei activități ca activitate dependentă, impozitul pe venit și contribuțiile sociale obligatorii, stabilite potrivit legii, vor fi recalulate și virate, fiind datorate solidar de către plătitorul și beneficiarul de venit. În acest caz se aplică regulile de determinare a impozitului pentru veniturile din salarii realizate în afara funcției de bază.”

Este important de subliniat că în aplicarea acestui articol din Codul fiscal s-a emis de asemenea o normă metodologică de aplicare care prevede: „O activitate poate fi reconsiderată, potrivit criteriilor prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal, ca activitate dependentă, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia.

Activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu

modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal.”

Analiza comparativă a textului art. 127 alin. (3) din Codul fiscal și a normei de punere în aplicare împreună cu textul legal la care face trimitere, inclusiv norma metodologică aferentă art. 7 din Codul fiscal, pune în evidență două aspecte relevante în analizarea legalității alin. (7¹) al. pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Un prim aspect constă într-o contradicție evidentă din punct de vedere formal, și anume aceea că, deși **legiuitorul a prevăzut în mod expres și neechivoc faptul că definițiile de la art. 7 din Codul fiscal nu se aplică titlului VI — titlu care reglementează taxa pe valoarea adăugată**, prin norma metodologică de aplicare a art. 127 din cadrul titlului VI, referitor la TVA, se face trimitere tocmai la definițiile din a căror sferă de aplicare legiuitorul a exclus reglementările privind TVA.

Practic, prin această normă de trimitere din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, sfera de aplicare a definițiilor conținute la art. 7 din Codul fiscal este extinsă și la titlul VI — Taxa pe valoarea adăugată, **contrar voinței legiuitorului care a prevăzut expres faptul că aceste definiții nu se aplică reglementărilor în materie de TVA, considerându-le inadecvate în materia respectivă.**

Prin această manieră indirectă, utilizând norma de trimitere, se ajunge în situația ca printr-o hotărâre de Guvern să se extindă sfera de aplicare a art. 7 din Codul fiscal și în ceea ce privește titlul VI, peste voința legiuitorului, operând în fapt o veritabilă modificare a art. 7 din Codul fiscal, în sensul în care definițiile conținute de acest articol devin aplicabile și titlului VI, ceea ce, în opinia Curții, contravine principiului ierarhiei actelor normative.

Astfel, pe de o parte, modificarea unei legi printr-o hotărâre de Guvern încalcă dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora **evenimentele legislative — modificarea, completarea, abrogarea, republicarea, suspendarea — pot fi dispuse prin acte normative ulterioare de același nivel sau de nivel superior.**

Având în vedere că în speță este vorba despre Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, Curtea apreciază că nu este admisibil ca o lege, în accepțiunea *stricto sensu* de act al Parlamentului, să fie modificată printr-o normă metodologică de trimitere conținută într-o hotărâre de Guvern, norma emisă fiind astfel deturnată de la unicul său scop recunoscut de legiuitor, acela de punere în aplicare a legii.

Sub aspectul conținutului, Curtea constată că trimiterea pe care alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 o face la art. 7 din Codul fiscal, pentru a concretiza modalitatea de aplicare a art. 127 alin. (3) din același act normativ, ridică și o altă problemă, ținând cont de maniera în care acest articol la care se face trimitere este, la rândul său, interpretat și aplicat de norma metodologică aferentă.

Astfel, așa cum se poate observa, potrivit punctului 1 din Normele metodologice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în aplicarea art. 7 din Codul fiscal la care se face trimitere, **„Activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal.”**

Prin urmare, dat fiind faptul că alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 face trimitere la art. 7 din Codul fiscal, trimiterea este implicită și la textul de punere în aplicare a art. 7 care prevede în mod expres situațiile de excepție în care este interzisă reconsiderarea unor activități ca fiind dependente, printre acestea regăsindu-se și ipoteza în care se realizează venituri din drepturi de autor și drepturi conexe, ipoteză în care se află reclamanții și intervenienții, dată fiind activitatea desfășurată de aceștia.

Prin raportare la această modalitate de interpretare și aplicare a art. 7 din Codul fiscal, trimiterea la textul de lege prin norma metodologică contravine chiar dispozițiilor art. 127 alin. (3) pe care ar trebui să le pună în aplicare.

Dacă, așa cum s-a arătat, din interpretarea art. 127 alin. (3) din Codul fiscal rezultă clar că stabilirea calității de persoană impozabilă în scopuri de TVA nu se face în mod automat, ci este condiționată de desfășurarea activității într-o manieră independentă, criteriile, constând în desfășurarea activității într-un mod independent sau dependent, fiind aplicabile în toate cazurile, deci și în cazul activității constând în valorificarea drepturilor de autor, întrucât textul nu distinge, prin trimiterea la art. 7 din Codul fiscal, așa cum este interpretată și aplicată prin intermediul pct. 1 din Normele metodologice, se ajunge în situația în care persoanele care obțin venituri din valorificarea drepturilor de autor nu pot fi considerate niciodată ca desfășurând o activitate dependentă și, prin urmare, sunt impozabile în scopuri de TVA în toate situațiile.

Prevederea de la alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, prin care se face trimitere la art. 7 din Codul fiscal (inclusiv la norma de punere în aplicare a art. 7), are drept efect faptul că activitatea care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor nu poate fi considerată în niciun caz ca fiind desfășurată de o manieră dependentă, ceea ce presupune că este întotdeauna o activitate independentă care atrage calitatea de persoană impozabilă în scopuri de TVA.

Curtea nu poate primi susținerile părților, în sensul că alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 trimite doar la definițiile de la art. 7 din Codul fiscal, întrucât aceste definiții nu pot fi disociate de norma de punere în aplicare a art. 7 — pct. 1 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 — actul normativ de interpretare și aplicare făcând corp comun cu actul normativ pe care îl aplică, iar trimiterea se face la art. 7 în ansamblul său, inclusiv la norma de punere în aplicare care interzice **expres reconsiderarea ca activitate dependentă a oricărei activități care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor, venind în contradicție cu art. 127 din Codul fiscal care permite acest lucru.**

Curtea apreciază că la analizarea legalității alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 este esențial ca art. 7 din Codul fiscal să fie avut în vedere în integralitate, inclusiv norma de punere în aplicare a acestuia care are caracter obligatoriu și care exclude posibilitatea ca o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor să poată fi considerată ca fiind exercitată de o manieră dependentă.

Având în vedere caracterul obligatoriu al normei metodologice de punere în aplicare a art. 7 din Codul fiscal și deci imposibilitatea ignorării acesteia în procesul de interpretare a textelor legale analizate, Curtea constată că nu se susține afirmația părților potrivit căreia norma de trimitere criticată sub aspectul legalității nu constituie un impediment pentru recalificarea ca fiind dependentă a unei activități de tipul celei desfășurate de reclamanți și intervenienți.

Referitor la criticile reclamanților și intervenienților în legătură cu modalitatea de desfășurare a controalelor fiscale la care au fost supuși, cu modalitatea de interpretare a legislației de către organele fiscale, cu aplicarea retroactivă a TVA, Curtea constată că acestea excedează obiectului prezentei acțiuni, argumentele prezentate putând fi valorificate de aceștia în eventualitatea în care formulează sau au formulat contestații împotriva actelor administrativ-fiscale prin care le-a fost impusă obligația de a plăti TVA.

Nici analizarea contractelor în baza cărora își desfășoară activitatea reclamanții și intervenienții, pentru a stabili dacă aceștia acționează într-o manieră dependentă sau independentă și, prin urmare, dacă sunt sau nu sunt persoane impozabile în scopuri de TVA, nu se poate face în acest cadru procesual, ci numai într-un eventual proces în care aceștia contestă actele administrativ-fiscale prin care au fost obligați la plata de TVA.

De asemenea se impune precizarea că pe calea contenciosului administrativ nu pot fi formulate critici împotriva prevederilor Codului fiscal în materie de TVA, iar instanța de contencios administrativ nu este învestită să analizeze modul de tratare, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, a cesiunii drepturilor de autor ca prestare de servicii, toate criticile sub acest aspect excedând obiectului cauzei, astfel cum a fost stabilit de reclamanți și intervenienți prin cererea de chemare în judecată, motiv pentru care nu pot fi analizate.

Obiectul prezentei acțiuni constă în solicitarea de anulare a unor acte administrative emise în aplicarea Codului fiscal, analiza legalității acestora, în calitate de acte de punere în executare a legii, făcându-se exclusiv prin raportare la prevederile legale în temeiul cărora au fost emise/adoptate.

Or, sub acest aspect, pentru considerentele arătate anterior, sintetizând argumentele expuse, Curtea constată că prevederea alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, prevedere introdusă prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010 este nelegală din următoarele motive:

— adaugă la lege, în sensul că modifică indirect art. 7 din Codul fiscal, extinzând sfera de aplicare a acestuia și la titlul VI consacrat reglementării taxei pe valoarea adăugată, contrar dispoziției exprese care exceptează acest titlu de la aplicare, încălcând principiul ierarhiei actelor normative și principiul legalității actelor administrative;

— contrazice prevederile art. 127 din Codul fiscal, întrucât prin norma de trimitere la art. 7 din același act normativ, astfel cum este interpretată de pct. 1 din normele metodologice, exclude posibilitatea ca o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor să poată fi considerată ca fiind exercitată de o manieră dependentă, deși prevederea legală pe care o pune în aplicare permite calificarea ca fiind dependentă sau independentă a oricărei activități, inclusiv a celei care presupune valorificarea drepturilor de autor.

În ceea ce privește vătămarea drepturilor și intereselor legitime ale reclamanților și intervenienților, aceasta este evidentă în opinia Curții, întrucât potrivit art. 127 din Codul fiscal care transpune fidel prevederile art. 9 și art. 10 din Directiva 2006/112/CE, aceștia nu ar putea fi considerați automat plătitori de TVA în virtutea faptului că desfășoară o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor, ci numai în măsura în care activitatea ar fi desfășurată de o manieră independentă.

Prin urmare, potrivit Codului fiscal, în condițiile în care reclamanții și intervenienții ar desfășura o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor de o manieră dependentă, în baza unui raport juridic care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de

muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului, aceștia nu ar fi considerați persoane impozabile în scopuri de TVA.

Ca efect al prevederii alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal, a cărei nelegalitate s-a constatat, prevedere care face trimitere la art. 7 din Codul fiscal, având în vedere, în special, conținutul normei de punere în aplicare a acestui articol — pct. 1 din Normele metodologice de aplicare a art. 7 din Codul fiscal —, reclamanții și intervenienții devin automat plătitori de TVA, întrucât obțin venituri din drepturi de autor, chiar dacă ar desfășura activitatea generatoare de venituri într-o manieră dependentă, situație care, în opinia Curții, este de natură să producă o vătămare a drepturilor și intereselor legitime a acestora.

Din aceste considerente, Curtea va admite în parte acțiunea și cererile de intervenție accesorie și, pe cale de consecință, va dispune anularea prevederii de la pct. 3 alin. (7¹) din Normele metodologice la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

În ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române” (020) și a literei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, Curtea reține următoarele:

Prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 au fost aprobate formularele de declarații de înregistrare fiscală și instrucțiunile de completare, instrumente standardizate puse la dispoziția contribuabililor.

Curtea reține că, așa cum susține pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, aceste formulare nu instituie obligații fiscale în sarcina contribuabililor, înregistrarea acestora în scopuri de TVA realizându-se numai în măsura în care calitatea de persoană impozabilă este stabilită potrivit prevederilor Codului fiscal.

Faptul că formularul 020 trebuie completat de „persoanele fizice române, altele decât cele care desfășoară activități economice în mod independent”, nu conduce în mod necesar la concluzia că acesta ar fi în contradicție cu Codul fiscal, întrucât persoanele la care se referă formularul nu au obligația să se înregistreze în scopuri de TVA în măsura în care desfășoară o activitate care nu le conferă calitatea de persoane impozabile.

Pe de altă parte, trebuie avut în vedere că formularul 070 nu acoperă toate categoriile de persoane care desfășoară activități independente, referindu-se la acele persoane care au obligația de a se autoriza în condițiile legii — persoane fizice autorizate, întreprinderi individuale, întreprinderi familiale, profesii liberale —, în afara acestora existând și alte persoane fizice care desfășoară activități independente fără a fi necesar să fie autorizate.

Prin urmare, denumirea formularelor standardizate, chiar dacă generează confuzie, nu presupune faptul că persoanele care desfășoară activități dependente au obligația să se înregistreze în scopuri de TVA, contrar Codului fiscal.

În ceea ce privește susținerea reclamanților și intervenienților, în sensul că formularul 020 este nelegal, întrucât vizează contribuabilii care realizează venituri din valorificarea sub orice formă a drepturilor de proprietate intelectuală, fără a face distincție dacă obținerea veniturilor este rezultatul unei operațiuni izolate sau al unor operațiuni realizate în mod obișnuit, de o manieră aptă să conducă la concluzia că este expresia exercitării unei profesii, Curtea nu o poate primi întrucât, din analiza prevederilor Codului fiscal, se constată că acesta nu cuprinde nicio prevedere care să distingă între ipotezele prezentate de reclamanți (dacă este o operațiune izolată sau are caracter de continuitate), fiind necesar ca, pentru

calificarea drept prestare de servicii impozabilă din perspectiva TVA a unei operațiuni care nu reprezintă livrare de bunuri, să fie îndeplinite cumulativ cerințele prevăzute de art. 126 din Codul fiscal.

Referitor la criticile care vizează modalitatea de reglementare prin Codul fiscal a cesiunii de drepturi de autor, în sensul calificării acesteia drept prestare de servicii, nu pot fi primite de Curte, întrucât pe calea contenciosului administrativ nu pot fi cenzurate sub nicio formă prevederile unei legi, ca act al Parlamentului.

În esență, Curtea constată că nu se poate reține nelegalitatea Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 în ceea ce privește caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române” (020) și litera E „Date privind vectorul fiscal” rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2, dat fiind faptul că stabilirea calității de persoană impozabilă în scopuri de TVA nu se determină pe baza acestor formulare, ci prin aplicarea criteriilor prevăzute de Codul fiscal, obligația de înregistrare existând numai în condițiile în care, potrivit legii, s-a stabilit această calitate.

Din aceste considerente, formularele aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 nu sunt apte, prin ele însele, să producă vreo vătămare drepturilor și intereselor legitime ale reclamanților și intervenienților, întrucât obligația de înregistrare în scopuri de TVA există numai în măsura în care aceștia au, potrivit legii, calitatea de persoane impozabile în scopuri de TVA.

În concluzie, constatând că nu se pot reține motive de nelegalitate a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 în ceea ce privește caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române” (020) și litera E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2, Curtea va respinge ca neîntemeiat acest capăt de cerere.

În ceea ce privește cererea reclamanților și intervenienților de obligare a pârâților la plata cheltuielilor de judecată, Curtea o va admite numai în privința părților care au făcut dovada acestor cheltuieli, potrivit facturilor și chitanțelor depuse la filele 1464—1495 din dosar — vol. V, proporțional cu pretențiile admise.

Prin urmare, făcând aplicarea dispozițiilor art. 274 și următoarele din Codul de procedură civilă, având în vedere soluția de admitere în parte a acțiunii, respectiv un capăt de cerere dintre cele 3 formulate, precum și faptul că urmează a se dispune anularea prevederii de la pct. 3 alin. (7¹) din Normele metodologice la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, act administrativ emis de pârâțul Guvernul României, Curtea va obliga acest pârât la plata, către fiecare dintre reclamanții și intervenienții de la filele 1464—1495 din dosar, a sumei de 700 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând o treime din cheltuielile efectuate, proporțional cu pretențiile admise.

Totodată, având în vedere că soluția de anulare pentru nelegalitate vizează un act administrativ cu caracter normativ, respectiv pct. 3 alin. (7¹) din Normele metodologice la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, în temeiul dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, Curtea va dispune publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României, Partea I, după rămânerea irevocabilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Respinge ca inadmisibilă cererea de anulare a Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Admite în parte acțiunea și cererile de intervenție formulate de reclamantii Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan și intervenienții Bușcu Doru, Bendeac Mihai Valentin, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, toți cu sediul ales la SCA Piperea & Asociații — Splaiul Unirii nr. 223, etajul 3, sectorul 3, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, cu sediul în municipiul București, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1, Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în municipiul București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5, și Agenția Națională de Administrare Fiscală, cu sediul în municipiul București, str. Apolodor nr. 17, sectorul 5.

Anulează Normele metodologice pct. 3 alin. (71) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

Respinge ca neîntemeiat capătul de cerere având ca obiect anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române” (020) și a literei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007.

Obligă pârâtul Guvernul României la plata, către fiecare dintre reclamantii și intervenienții Borobeică Doruleț, Bendeac Mihai Valentin, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Dobrovolschi Mihai, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moldoveanu Ioan, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Șerbănescu Ilie-Sorin, Tătăruș Robert Sebastian, Popescu Maria Emilia, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette, a sumei de 700 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, proporțional cu pretențiile admise.

După rămânerea irevocabilă dispune publicarea prezentei sentințe în Monitorul Oficial al României, Partea I, în temeiul dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică, astăzi, 16 mai 2012.

PREȘEDINTE,
CORINA PODARU

Grefier,
Crina Iacobescu

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 2.168
Ședința publică din data de 13 mai 2014

Dosar nr. 9.092/2011

Președinte: Gabriela Victoria Bîrsan — judecător
Eugenia Ion — judecător
Dana Iarina Vartires — judecător
Georgiana Grozescu — magistrat-asistent

Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, împotriva Sentinței civile nr. 3.277 din 16 mai 2012 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

S-au luat în examinare recursurile declarate de reclamantii Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan, de pârâții Guvernul României, Ministerul Finanțelor Publice și de intervenienții Bendeac Mihai Valentin,

La apelul nominal s-au prezentat recurenții-reclamanți și recurenții-intervenienți, reprezentați de avocații Gheorghe Piperea și Șerban Stănescu, recurentul-pârât Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de consilier juridic Ana-Maria Alexandru și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, reprezentată de consilier juridic Tincuța Covrig, lipsind recurentul-pârât Guvernul României.

Procedura completă.

S-a făcut referatul cauzei, magistratul-asistent arătând că prezentul recurs a fost declarat și motivat cu respectarea dispozițiilor art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 cu referire la

art. 303 alin. (1) din Codul de procedură civilă, după care reprezentantul recurenților-reclamanți și recurenților-intervenienți a învederat că, prin cerere depusă la Registratura Curții, recurentul-pârât Guvernul României a arătat că retrage recursul declarat, context în care recursul formulat de pârâtul Ministerul Finanțelor Publice apare lipsit de interes, urmând a fi respins ca atare.

Având cuvântul, reprezentanta recurentului-pârât Ministerul Finanțelor Publice a arătat că această instituție, inițiatorul actului contestat, a fost chemată în proces în calitate de pârât și că nu este circumstanțiată, din punct de vedere procesual, de poziția emitentului actului contestat. A lăsat acest aspect la aprecierea Înaltei Curți, raportat și la dispozițiile Legii nr. 554/2004, potrivit cărora legitimitate procesuală are emitentul actului contestat. A mai arătat că nu are mandat pentru a renunța la recurs.

În continuare, Înalta Curte a constatat cauza în stare de judecată și a dat cuvântul părților prezente cu privire la recursul declarat de către recurenții-reclamanți și recurenții-intervenienți.

Reprezentantul acestora a solicitat admiterea recursului și modificarea în parte a hotărârii instanței de fond, în sensul anulării și a Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 și a casetei E din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007. A arătat că legalitatea ordinului contestat ar fi trebuit examinată de către instanța de fond, chiar dacă acesta a fost, între timp, abrogat, și că aceasta în mod eronat a respins acest capăt de cerere ca inadmisibil, că există o relație de accesorialitate între primul act contestat și acest ordin, prin prisma căreia nu puteau fi anulate dispozițiile din normele metodologice fără a fi anulate și dispozițiile criticate din ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. A susținut că accesorialitatea este determinată nu de trimiterile din Codul de procedură fiscală, ci de dispozițiile Codului fiscal privind condițiile pe care trebuie să le îndeplinească o persoană pentru a fi calificată ca plătitor de TVA. A mai arătat că acțiunea nu rămâne fără interes, după abrogarea ordinului, întrucât acesta a produs efecte, în ceea ce privește pe recurenți, cât timp a fost în vigoare. La interpelarea Curții a arătat că aceștia au făcut plățile, unii îndreptându-se, în instanța civilă, pe calea acțiunii pentru plata nedatorată, în vederea recuperării sumelor astfel plătite.

A mai susținut că instanța de fond ar fi trebuit să examineze legalitatea anexei E, formular de declarație prin care se completează chiar prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 și se adaugă nepermis la lege, cu încălcarea principiului ierarhiei actelor normative.

A criticat motivarea instanței de fond pentru că nu ar fi reținut și argumentele recurenților privind neîndeplinirea, în speță, a celorlalte două condiții prevăzute de Codul fiscal, și anume cea privind operațiunea impozabilă și cea privind persoana impozabilă. A susținut că autoritățile fiscale exploatează o incertitudine legislativă într-o manieră de natură a încălca drepturile fundamentale ale persoanei, în condițiile în care recurenții erau înregistrați în scop de impozitare cu veniturile obținute din cesiunea drepturilor de autor, însă autoritățile fiscale au decis analizarea situației acestora, prin prisma obligativității de a plăti TVA, abia după 6 ani de activitate și retroactiv, aplicând penalități, și în condițiile în care aceste persoane nu își mai pot recupera TVA. A evocat jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului privind predictibilitatea legii, cu referire în special la *Martorii lui Iehova c. Franței*, ce privește specularea unei incertitudini legislative în scopul perceperii unei taxe, și la *Beian c. României*, pentru a argumenta nelegalitatea interpretării diferite a aceleiași legi, în speță reglementările fiscale, în perioade diferite, anume 2004, respectiv 2010. În concluzie, instanța de fond ar fi trebuit să aprecieze că în cauză

nu există o operațiune purtătoare de TVA și nu există persoană impozabilă în scop de TVA.

La interpelarea Înaltei Curți a învederat că solicitarea de completare a motivării instanței de fond poate fi încadrată în motivele de recurs prevăzute de dispozițiile art. 304 pct. 8 și 9 din Codul de procedură civilă. A făcut referire și la rolul Înaltei Curți privind asigurarea interpretării unitare a legii în acest context, prin prisma existenței unor alte cauze cu obiect similar, pe rolul instanțelor de fond.

Reprezentanta recurentului-pârât Ministerul Finanțelor Publice a solicitat respingerea recursului declarat de reclamanți și intervenienți, arătând că Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 a fost legal și temeinic emis, iar criticile formulate de aceștia se susțin pe premise de interpretare și nu pe reale fine de nelegalitate ale actului criticat. A mai arătat că instanța de judecată nu se poate pronunța dincolo de cadrul procesual stabilit în prezenta cauză, iar reformarea unui act de judecată incomplet sub aspectul argumentului nu poate duce decât la casare.

Reprezentanta intimetei-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală a solicitat respingerea recursului declarat de către reclamanți și intervenienți în prezenta cauză și menținerea ca legală și temeinică a dispoziției instanței de fond privind respingerea ca inadmisibil a capătului de cerere privind anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010. A învederat că recurenții nu au făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile privind actul administrativ contestat înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ.

ÎNALTA CURTE,

asupra recursurilor de față, din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea instanței de fond

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, reclamanții Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suciu Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan au solicitat, în contradictoriu cu pârâții Guvernul României, Ministerul Finanțelor Publice și Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea următoarelor acte administrative:

a) Normele metodologice pct. 3 alin. (71) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal;

b) caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01. 10.11/2”, din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor împreună cu lit. E „Date privind vectorul fiscal” rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române” din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor;

c) Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 pentru aprobarea Procedurii de modificare, din oficiu, a vectorului fiscal cu privire la TVA,

precum și a modelului și conținutului unor formulare, sub aspectul incidenței acestuia asupra persoanelor care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală din desfășurarea de activități în mod dependent sau fără a avea calitatea de prestatori de servicii, cu obligarea părților la cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantii au arătat că sunt persoane care obțin venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală.

Au precizat că au fost supuși unor inspecții fiscale sau urmează să fie supuși unor inspecții fiscale, prin care ANAF, verificând contractele de cesiune de drepturi de autor realizate, le impune plata de TVA aferente acestei activități.

Reclamantii au criticat demersul ANAF, susținând că cesiunea de drepturi de autor nu reprezintă nicio vânzare de mărfuri, nicio prestare de servicii, ci o operațiune juridică distinctă de oricare dintre acestea.

Din această perspectivă, Normele metodologice pct. 3 alin. (71) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt nelegale, întrucât determină încadrarea lor ca persoane plătitoare de TVA, contrar concluziilor ce ar rezulta din interpretarea dispozițiilor art. 127 din Codul fiscal.

Cu privire la caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01. 10.11/2” din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor și la lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române” din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor, reclamantii au apreciat că instituie obligația de a se înregistra în scopuri de TVA în sarcina persoanelor care, desfășurând o activitate de creație în mod dependent, obțin/estimează că vor obține venituri din valorificarea drepturilor de proprietate intelectuală într-un quantum de 35.000 euro.

Astfel, dispozițiile Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 aduc atingere dispozițiilor Codului fiscal, funcția lui de a pune în executare legea (deci Codul fiscal) nu mai este îndeplinită, iar ordinul devine ilegal.

În opinia reclamantilor, Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 încalcă dispozițiile Codului fiscal, interpretat și aplicat în lumina Directivei 2006/112/CE, întrucât Codul fiscal, prin articolele 127 și 153, reglementează obligația de a se înregistra în scopuri de TVA (dacă și celelalte condiții sunt îndeplinite) doar pentru persoane care desfășoară activități economice în mod independent.

Astfel este încălcat dreptul reclamantilor de a nu deveni persoane impozabile în scopuri de TVA și de a nu fi supuși obligației de înregistrare în scopuri de TVA, la organul fiscal competent.

Reclamantii au mai susținut că aplicarea de TVA unor contracte care au fost tratate ca fiind nepurtătoare de TVA mai mult de 6 ani de către fiscul român, în condițiile în care textul legal care permitea, cel puțin teoretic, o tratare ca operațiune purtătoare de TVA, există încă din 2004, precum și aplicarea retroactivă de TVA, cu impunerea de penalități, contravine jurisprudenței CEDO.

Pârâtu Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a arătat că la elaborarea actului contestat au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile

pentru supunerea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. (7) din Regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”.

A mai argumentat că dispozițiile criticate nu cuprind vicii de nelegalitate, reclamantii fiind mai degrabă nemulțumiți de aspecte concrete care decurg din aplicarea prevederilor legale.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea, în principal, ca inadmisibilă a cererii de chemare în judecată în ceea ce privește capătul de cerere prin care se solicită anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, având în vedere faptul că reclamantii nu au îndeplinit procedura administrativă prealabilă cu ANAF, iar, pe fondul cauzei, ca nefondată a cererii de chemare în judecată formulată de către reclamantii.

Pârâtu Ministerul Finanțelor Publice a formulat întâmpinare, arătând că activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe, definite potrivit Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

În ceea ce privește Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor, cu privire la care reclamantii au solicitat anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal” rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din anexa nr. 1 și lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din anexa nr. 2, a arătat că acesta a fost emis în baza dispozițiilor art. 196 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră „Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice” și reprezintă aprobarea modelului și conținutului formularelor indicate la art. 1, Instrucțiunile de completare a acestor formulare, caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și de arhivare a acestora și categoriile de obligații fiscale de declarare care se înscriu în vectorul fiscal.

A mai arătat că legislația în domeniul TVA este în total consens cu acquis-ul comunitar în materie, iar în ceea ce privește operațiunile constând în cesiuni de drepturi de autor, acestea sunt operațiuni impozabile în sensul TVA, dacă sunt desfășurate în condițiile menționate.

În cauză au formulat cerere de intervenție numiții Bendeac Mihai Valentin, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, motivele de fapt și de drept invocate fiind identice cu cele prezentate de reclamantii în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. 3.277 din 16 mai 2012, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a admis excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, și, în consecință, a respins ca inadmisibilă cererea de anulare a Ordinului Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

A admis în parte acțiunea și cererile de intervenție formulate de Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu,

Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătărăș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan, Bendeac Mihai Valentin, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia și, în consecință, a anulat Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu publicarea prezentei sentințe, după rămânerea irevocabilă, în Monitorul Oficial al României, Partea I, în temeiul dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

A respins ca neîntemeiat capătul de cerere având ca obiect anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române”(020) și a literei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007.

A obligat pârâtul Guvernul României la plata către fiecare dintre reclamanți și intervenienți a sumei de 700 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, proporțional cu pretențiile admise.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a constatat, mai întâi, că reclamanții și intervenienții au formulat plângere prealabilă numai cu privire la două dintre cele 3 acte administrative contestate, respectiv numai cu privire la Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, precum și la caseta E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2”, din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor împreună cu lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor, iar nu și cu privire la Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, act administrativ distinct de normele metodologice contestate, cu o existență de sine stătătoare, a cărui legalitate nu depinde de legalitatea alin. (7¹) al pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal.

În continuare, examinând Normele metodologice pct. 3 alin. (7¹) la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, instanța fondului a reținut că, potrivit art. 127 alin. (1) din Codul fiscal, titlul VI intitulat „Taxa pe valoarea adăugată”, una dintre condițiile care trebuie îndeplinite în mod obligatoriu pentru ca o persoană să devină impozabilă în scopuri de TVA este aceea de a desfășura o activitate în mod independent, cu precizarea că legiuitorul nu face distincție în funcție de natura activității desfășurate, acest criteriu fiind aplicabil în cazul oricărui tip de activitate care poate fi calificată, în concret, ca fiind desfășurată de o manieră dependentă sau independentă, în raport cu prevederile art. 127 alin. (3).

Curtea a constatat că prevederea alin. (7¹) pct. 3 din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, prevedere introdusă prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010, este nelegală din următoarele motive:

— adaugă la lege, în sensul că modifică indirect art. 7 din Codul fiscal, extinzând sfera de aplicare a acestuia și la titlul VI consacrat reglementării taxei pe valoarea adăugată, contrar dispoziției exprese care exceptează acest titlu de la aplicare,

încalcând principiul ierarhiei actelor normative și principiul legalității actelor administrative;

— contrazice prevederile art. 127 din Codul fiscal, întrucât prin norma de trimitere la art. 7 din același act normativ, astfel cum este interpretată de pct. 1 din normele metodologice, exclude posibilitatea ca o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor să poată fi considerată ca fiind exercitată de o manieră dependentă, deși prevederea legală pe care o pune în aplicare permite calificarea ca fiind dependentă sau independentă a oricărei activități, inclusiv a celei care presupune valorificarea drepturilor de autor.

În ceea ce privește vătămarea drepturilor și intereselor legitime ale reclamanților și intervenienților, aceasta este evidentă, întrucât potrivit art. 127 din Codul fiscal care transpune fidel prevederile art. 9 și art. 10 din Directiva 2006/112/CE, aceștia nu ar putea fi considerați automat plătitori de TVA în virtutea faptului că desfășoară o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor, ci numai în măsura în care activitatea ar fi desfășurată de o manieră independentă.

Prima instanță a respins însă criticile reclamanților și intervenienților în legătură cu modalitatea de desfășurare a controalelor fiscale la care au fost supuși, cu modalitatea de interpretare a legislației de către organele fiscale, cu aplicarea retroactivă a TVA sau a modului de tratare, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, a cesiunii drepturilor de autor ca prestare de servicii, cu arătarea că acestea exced obiectului prezentei acțiuni.

A mai arătat că analizarea contractelor în baza cărora își desfășoară activitatea reclamanții și intervenienții, pentru a stabili dacă aceștia acționează într-o manieră dependentă sau independentă și, prin urmare, dacă sunt ori nu sunt persoane impozabile în scopuri de TVA nu se poate face în acest cadru procesual, ci numai într-un eventual proces în care aceștia contestă actele administrativ-fiscale prin care au fost obligați la plata de TVA.

Prin urmare, potrivit Codului fiscal, în condițiile în care reclamanții și intervenienții ar desfășura o activitate care presupune obținerea de venituri din drepturi de autor de o manieră dependentă, în baza unui raport juridic care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerarea sau alte obligații ale angajatorului, aceștia nu ar fi considerați persoane impozabile în scopuri de TVA.

În ceea ce privește capătul de cerere având ca obiect anularea casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarația de mențiuni pentru persoane fizice române”(020) și a literei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 TVA din Instrucțiunile de completare a formularului (020), din anexele nr. 1 și 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, Curtea a reținut că aceste formulare nu instituie obligații fiscale în sarcina contribuabililor, înregistrarea acestora în scopuri de TVA realizându-se numai în măsura în care calitatea de persoană impozabilă este stabilită potrivit prevederilor Codului fiscal.

Or, stabilirea calității de persoană impozabilă în scopuri de TVA nu se determină pe baza acestor formulare, ci prin aplicarea criteriilor prevăzute de Codul fiscal, obligația de înregistrare existând numai în condițiile în care, potrivit legii, s-a stabilit această calitate.

Din aceste considerente, formularele aprobate prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 nu sunt apte, prin ele însele, să producă vreo vătămare drepturilor și intereselor legitime ale reclamanților și intervenienților, întrucât obligația de înregistrare în scopuri de TVA există numai în măsura în care aceștia au, potrivit legii, calitatea de persoane impozabile în scopuri de TVA.

3. Cererea de recurs formulată de reclamanți

Împotriva Sentinței civile nr. 3.277 din 16 mai 2012 au declarat recurs atât reclamanții Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan, intervenienții Bendeac Mihai Valentin, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, precum și pârâții Guvernul României și Ministerul Finanțelor Publice.

În recursul declarat atât de reclamanții Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan, precum și intervenienții Bendeac Mihai Valentin, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia s-a solicitat modificarea în parte a sentinței recurate în sensul admiterii în totalitate a cererii de chemare în judecată și a cererilor de intervenție și a anulării Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 și a casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2”, din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor împreună cu lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române” din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor.

Recurenții au argumentat, mai întâi, că Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 are caracter de accesorialitate în raport cu celelalte dispoziții legale contestate, iar împrejurarea că, în prezent, Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.876/2010 este abrogat nu lipsește de interes recursul, în condițiile în care acest act normativ era în vigoare la data înregistrării reclamanților în scopuri de TVA și a fundamentat acțiunile organelor fiscale de înregistrare din oficiu a unora dintre aceștia și s-a apreciat că este nelegală și netemeinică soluția instanței de fond de respingere a capătului de cerere privind anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 ca inadmisibil.

În continuare, au arătat că, prin modul de redactare a formularelor de declarații, potrivit casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din „Declarație de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoane fizice române (020), cod M.F.P. 14.13.01.10.11/2”, din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007, se extinde în mod evident sfera de aplicare a obligației de înregistrare în scopuri de TVA.

Au mai susținut că instanța de fond nu a avut în vedere în motivare sau a respins în mod neîntemeiat argumentele recurenților privind nelegala interpretare a legislației de către

organele fiscale, încălcarea principiului securității raporturilor juridice, impunerea unei taxe nu pe valoarea adăugată, ci pe valoarea totală și caracterul abuziv al taxei astfel impuse.

S-a solicitat admiterea recursului, modificarea în parte a Sentinței civile nr. 3.277/16.05.2012, pronunțată de Curtea de Apel București, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată și a cererilor de intervenție și al anulării Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, a casetei E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoare adăugată” din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 și a lit. E „Date privind vectorul fiscal”, rândul 1 „Taxa pe valoarea adăugată” din Instrucțiunile de completare a formularului (020) din „Declarația de înregistrare fiscală/Declarație de mențiuni pentru persoanele fizice române” din anexa nr. 2 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 262/2007 pentru aprobarea formularelor de înregistrare fiscală a contribuabililor.

În recursul declarat de pârâții Guvernul României s-a solicitat casarea hotărârii recurate și respingerea, pe fond, a acțiunii, pentru motive încadrate în dispozițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

S-a susținut că actul normativ contestat a fost adoptat cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cu cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile pentru supunerea proiectelor de acte normative spre adoptare Guvernului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. (7) din Regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”, fiind avizat favorabil de Consiliul Legislativ cu Avizul nr. 1.003/30.07.2010 și de Consiliul Economic și Social cu Avizul nr. 1.820/02.08.2010.

S-a arătat că, deși norma de la paragraful al doilea al pct. 1 din normele metodologice date în aplicarea art. 7 alin. (1) prevede că activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și drepturile de autor și drepturile conexe, definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. (1) pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal, apreciază că în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia, aceste activități pot fi reconsiderate ca activități dependente.

Astfel, în ceea ce privește tratamentul fiscal din punctul de vedere al TVA aplicabil activităților desfășurate de persoanele fizice, consideră că se impune o analiză de la caz la caz în funcție de natura economică a activităților efectiv realizate, de modul de desfășurare efectivă a acestora, precum și de prevederile contractuale, pentru a determina dacă persoanele fizice sunt sau nu persoane impozabile ce acționează ca atare în sensul legislației în domeniul TVA.

Cu privire la modul de tratare din punctul de vedere al taxei pe valoare adăugată a cesiunii drepturilor de autor ca prestare de servicii, recurentul a arătat că art. 129 alin. (1) din Codul fiscal reprezintă transpunerea fidelă în legislația națională a prevederilor art. 24 alin. (1) din Directiva TVA, iar operațiunile constând în cesiuni de drepturi de autor sunt impozabile în sensul TVA, dacă sunt desfășurate în condițiile art. 126 și art. 126 din Codul Fiscal.

În recursul declarat de pârâții Ministerul Finanțelor Publice s-a solicitat modificarea hotărârii recurate în sensul respingerii în tot a cererii de chemare în judecată și a cererilor de

intervenție, ca neîntemeiate, pentru motive încadrate în dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ din Codul de procedură civilă.

Recurentul a rezumat contextul adoptării normelor criticate, istoricul și conținutul dispozițiilor legislației fiscale, incidente în speță, și a arătat că începând din data de 1 iulie 2010, criteriile prevăzute la art. 7 alin. (1) pct. 2.1. din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, conform cărora o activitate poate fi considerată dependentă, sunt aplicabile și în cazul tratamentului din punctul de vedere al TVA, pentru a determina dacă o persoană acționează sau nu de o manieră independentă.

Cu toate acestea, a arătat că, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia, activitățile pot fi reconsiderate ca activități dependente; astfel, orice persoană care îndeplinește cel puțin unul dintre criteriile prevăzute de art. 7 alin. (1) pct. 2.1 din Codul fiscal vor fi considerate că nu acționează de o manieră independentă din perspectiva TVA.

S-a apreciat că, deși norma de la paragraful al doilea al pct. 1 din normele metodologice date în aplicarea art. 7 alin. 1 prevede că activitățile desfășurate în mod independent în condițiile legii, care guvernează venituri din profesii libere, precum drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996, nu pot fi considerate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. 1 pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia, aceste activități pot fi reconsiderate la activitățile dependente.

În aceste condiții, aprecierile instanței de fond privind nelegalitatea dispozițiilor criticate din Normele metodologice sunt nefondate.

4. Hotărârea instanței de recurs

Referitor la recursul declarat de Guvernul României, Înalta Curte constată că înainte de termenul de judecată stabilit pentru soluționarea cauzei la data de 13 mai 2014, recurentul a depus la dosarul cauzei, la data de 6 septembrie 2012, o cerere de retragere a recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 3.277/16.05.2012, pronunțată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 9.092/2/2011.

Manifestarea de voință, în sensul de a se renunța la judecata recursului, reprezintă o desistare, un act de dispoziție al societății recurente, care nu este supus cenzurii Înaltei Curți, conform principiului disponibilității care guvernează procesul civil.

În raport cu dispozițiile art. 246 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „Reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, fie verbal în ședință publică, fie prin cerere scrisă”, Înalta Curte va lua act de cererea de renunțare la judecata recursului formulat în prezenta cauză de către Guvernul României.

Analizând recursurile formulate de reclamant și intervenienți și de către pârâțul Ministerul Finanțelor Publice, în raport și cu cadrul legal aplicabil, Curtea va respinge recursurile declarate pentru următoarele considerente:

I. Recursul declarat de reclamant și intervenienți nu este fondat.

Unul dintre capetele de cerere ale acțiunii adresate instanței de fond de către reclamant și ale cererilor de intervenție a fost cel referitor la anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010

Instanța de fond a admis excepția inadmisibilității pentru lipsa plângerii prealabile și a constatat că pentru acest capăt de cerere nu a fost formulată plângerea prealabilă de către reclamant și nici de către intervenienți.

Așa cum a reținut și instanța de fond, art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 consacră caracterul obligatoriu al procedurii

prealabile administrative și este o condiție de exercitare a dreptului la acțiune, un fine de neprimire a acesteia.

Prin urmare, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, dacă aceasta există, revocarea în tot sau în parte a acestuia.

În cauză nu s-a făcut dovada îndeplinirii procedurii prealabile în ceea ce privește anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010 și de aceea în mod legal a fost admisă excepția inadmisibilității acțiunii referitor la acest capăt de cerere.

În motivele de recurs reclamanții și intervenienții nici nu susțin că ar fi formulat plângere prealabilă cu privire la acest ordin, ci au susținut că există o legătură de accesorialitate între prevederile legale contestate (Normele metodologice pct. 3 alin. 7¹ la art. 127 din Codul fiscal) și Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010.

Indiferent dacă există legătură de accesorialitate sau nu între normele legale contestate și Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1.786/2010, față de prevederile art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, era obligatorie îndeplinirea procedurii prealabile și cu privire la Ordinul nr. 1.786/2010, mai ales că ordinul a fost emis de președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, iar Normele metodologice au fost adoptate prin hotărâre de Guvern.

Pentru că recurenții nu au făcut dovada respectării prevederilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, soluția instanței de fond este legală și temeinică în privința excepției inadmisibilității pentru neîndeplinirea procedurii prealabile.

Referitor la criticile din motivele de recurs ce vizează faptul că instanța de fond nu a avut în vedere la motivarea sau a respins unele argumente ale reclamanților și intervenienților, acestea nu vor fi analizate în raport cu soluția pronunțată de instanța de fond, aceea de admitere în parte a acțiunilor și cererilor de intervenție în privința anulării Normelor metodologice pct. 3 alin. 7¹ la art. 127 din Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004.

În ceea ce privește criticile din motivele de recurs cu privire la respingerea capătului de cerere privind anularea formularelor de înregistrare fiscală se constată că acestea sunt nefondate.

Chiar recurenții au recunoscut că Ordinul nr. 262/2007 nu are ca scop să definească criteriile pentru calificarea unei persoane ca fiind impozabilă în scopuri de TVA.

Așa cum s-a arătat și de către instanța de fond, prin aceste formulare nu sunt instituite obligații fiscale în sarcina contribuabililor, iar persoanele au obligația să se înregistreze în scopuri de TVA numai în măsura în care desfășoară o activitate care nu le conferă calitatea de persoană impozabilă și astfel nu pot fi vătămate drepturile și interesele legitime ale recurenților.

II. Recursul declarat de pârâțul Ministerul Finanțelor Publice este nefondat.

S-a solicitat instanței de fond să dispună anularea pct. 3 alin. 7¹ din Normele metodologice de aplicare a art. 127 din Codul fiscal, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea Guvernului nr. 791/2010.

Conform art. 127 alin. 3 din Codul fiscal: „Nu acționează de o manieră independentă angajații sau oricare alte persoane legate de angajator printr-un contract individual de muncă sau prin orice alte instrumente juridice care creează un raport angajator/angajat în ceea ce privește condițiile de muncă, remunerare sau alte obligații ale angajatorului.”

Textul pct. 3 alin. 7¹ din Normele metodologice prevede că: „În sensul art. 127 alin. 3 din Codul fiscal se consideră că nu acționează de o manieră independentă persoane care desfășoară activitate dependentă, potrivit art. 7 din Codul fiscal.”

Tot în Normele metodologice de aplicare a art. 7 din Codul de procedură civilă fiscală se prevede expres că „O activitate poate fi reconsiderată potrivit criteriilor prevăzute de art. 7 alin. 1 pct. 2.1 din Codul fiscal, ca activitate dependentă, în cazul în care raportul juridic în baza căruia se desfășoară activitatea nu reflectă conținutul economic al acestuia.

Activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii liberale, precum drepturile de autor și drepturile conexe definite în prevederile Legii nr. 8/1996, nu pot fi reconsiderate ca activități dependente potrivit prevederilor art. 7 alin. 1 pct. 2.1 și 2.2 din Codul fiscal”.

Din interpretarea acestor texte rezultă că soluția instanței de fond nu este greșită, așa cum susține recurentul, pentru că, deși s-a prevăzut expres că definițiile din art. 7 din Codul fiscal nu se aplică titlului VI referitor la TVA, prin Normele metodologice de aplicare a art. 127 ce se referă la TVA se face trimitere tocmai

la definițiile date de art. 7 din Codul fiscal și astfel este extinsă sfera de aplicare a art. 7 și la normele legale referitoare la TVA.

În același timp, prin textul din Normele metodologice contestate în cauză se încalcă art. 127 din Codul fiscal, deoarece făcând trimitere la art. 7 din Codul fiscal, astfel cum este interpretat de pct. 1 din Norme, nu se mai dă posibilitatea ca activitatea prin care sunt obținute venituri din drepturile de autor să poată fi considerate ca fiind una desfășurată de o manieră dependentă, deși textul de lege dă posibilitatea ca această calificare a activităților ca dependente sau independente să poată fi făcută inclusiv pentru activitățile ce presupun valorificarea drepturilor de autor.

În consecință, în raport cu cele mai sus menționate și față de dispozițiile art. 312 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursurile recurenților-reclamanți și intimați și al pârâtului M.F.P. vor fi respinse ca nefondate.

PENTRU ACESTE MOTIVE

în numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile declarate de reclamanții Alifantis Nicu-Valeriu, Badea Mircea Radu, Chirieac Bogdan, Chișu Dănuț Florin, Coman Cristian, Constantin Dan, Dobrovolschi Mihai, Firea Gabriela, Marin Marian Cristian, Medeleanu Melania Iulia, Moga Arina, Negulescu Mădălina, Negulescu Sorin Mihai, Nistorescu Cornel, Preda Eugen Radu, Șerbănescu Ilie-Sorin, Stan Cosmin, Stancu Oana Lucia, Suci Dan Dumitru, Tătăruș Robert Sebastian, Tudor Radu, Ursu Radu Adrian, Borobeică Doruleț, Ciutacu Victor Gabriel, Moldoveanu Ioan, de pârâții Guvernul României, Ministerul Finanțelor Publice și de intervenienții Bendeac Mihai Valentin, Bușcu Doru, Popescu Cătălina Mihaela, Grădinaru Anca Yvette și Popescu Maria Emilia, precum și recursul declarat de pârâtul Ministerul Finanțelor Publice împotriva Sentinței civile nr. 3.277 din 16 mai 2012 a Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

la act de renunțarea pârâtului Guvernul României la judecata recursului declarat.
Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13 mai 2014.

Judecător,
G.V. Bîrsan

Judecător,
E. Ion

Judecător,
D.I. Vartires

Magistrat-asistent,
G. Grozescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

